

STANG *UT!!*

Nr. 20 2021

EN UAVHENGIG VÅL/ENGA-FANZINE

Kr 50,-

SNART ER VI KLARE

– må bare få 2 doser i armen først ...

En vakker dag kan alle se fotball live igjen

I skrivende stund blir det seriestart i Mai for fotballen. Men mye kan skje begge veier pga pandemien. Hvor mange kan man slippe i på Vålerenga Stadion? 200, 400, 600 eller mer? Hvordan er sangstemmen, sitter den enda? Du har kanskje sunget sanger sammen med din lille kohort fra sofaen med noen godt i glasset? Klarer Fagermo og hans mannskap og følge opp 3. plassen fra ifjor? Klarer damene å følge opp fjoråret? Hvordan er status hos statusen hos supporterene? Blir det noe TIFO? Har Ikaros laget noe annet enn øl? Kommer det noe nytt merch i Vålerenga Sjappa som sære folk også vil kjøpe? Kommer det en ny fanzine, eller en podcast dedikert Vålerenga som ikke lages av klubben? Mange spørsmål, veldig få svar. Klubben leverer veldig med ting på hjemmesiden. Stor takk til Tina Wulf & co for den jobben.

Stang Ut#20 feires med både ett skjerf og buttons til glede for store og små. Vi tar ett nummer av gangen så får man se om det blir en utgave 21 også i år. Mens man jobbet med utgave 20, så kom ideen om Bohem Spezial opp. Til denne utgaven har man laget ett intervju med legenden Lasse Eriksen gjort av Mats Ulshagen. Da kom ideen, en litt sein kveld hvorfor ikke lage en egen fanzine med bare intervjuer? Av spillere, ledere osv som ikke har blitt gjort 100 ganger før. Mannskapet foreløpig som skal gi ut dette er nevnte Mats Ulshagen, Espen Knutsen & Mikkel Kjelstrup. Bohem Spezial blir solgt både som papir og digitalt. Pris ut blir 100 spenn, så går 50 spenn til bredden pr. solgte blekke. Vi prøver oss på en utgave, så ser vi om det er liv laget. Det er plass til flere om du eventuelt vil bidra med noe. Bare å ta kontakt.

Kunne sikkert ha skrevet side opp og side ned om Glimt på treningsleirer i Syden. Godset som sliter kun få uker før seriestart osv. Men det overlater vi til eliten på Twitter. Stang Ut vil bare se fotball live igjen, ta en øl eller to på pub før og etter match vi. Ikke minst bidra til at Vålerenga har ett aktivt supportermiljø. Så kjøp sesongkort, meld deg inn i klubben også håper vi på seriegull 2021.

Er det i 2021 Ivan debuterer for Norge?

Heia Vålerenga!

Hva er Stang Ut?

Det du nå leser er en fanzine . Dette er laget av fans for fans. Vi som gir ut dette er tribunesliterer med flere ti år bak oss på tribunen. Forrige utgave kom i Mars 2020. Lite viste man da at pandemien skulle gjøre det sånn at noen heldig fikk sett Vålerenga live på tribunen. Man prøvde noe nytt ifjor og det var å selge utgaven digitalt også. Så det kommer man til å fortsette med. Vålerenga damer vant både serie og cupgull. Fagermo og hans mannskap klarte 3.plass ifjor. Så begge seniorlagene skal ut i Europa. Vålerenga Hockey har endelig fått flyttet inn i nye Jordal Amfi. Livet leker, bortsett fra denne pandemien da. Stang Ut er veldig glade for ett aktiv tribuneliv, altså ikke bare pyro, men også tifo, fanziner og en god podcast. Vi er veldig glade i øl og liker å diskutere og følge Vålerenga. Denne fanzina er uavhengig så hverken klubben eller noen andre har påvirket oss. Man skriver for egen regning, så håper ingen blir krenket. Stang Ut oppfordrer alle til å melde seg inn i klubben. Stang Ut & Vålerenga Landhandel støtter Vår Fotball sin kampanje. Boikott Qatar VM og nei til sportvasking.

Fanziner generelt får kanskje en opptur i 2021? Flere og flere ser seg lei på sosiale medier. Så kanskje man får enda flere fanziner i år? Vet allerede om en ny fra Bergen, dessuten kommer det ett nytt prosjekt Bohem Spezial. Det kan du lese om ett annet sted.

Vi tar gjerne imot ris eller ros av denne blekka. Skulle du ha lyst til å skrive? Så er det bare å ta kontakt. Hos Stang Ut kommer det aldri til å bli noen pluss saker du må betale ekstra for.

Neste utgave kommer i løpet av 2021.

Vi svikter deg aldri Vålerenga & Ære Være.

Slagordet til Stang Ut i 2021 er fortsatt: Vi leverer, dere serverer.

Tusen takk til alle som har bidratt, som har kjøpt blekka. Det varmer skikkelig. Dessuten må man ikke glemme Petter Berge. En av grunnleggerne av Stang Ut. Vi savner deg hver jævlige dag.

Ansvarlig utgiver:

Dype Lommer AS
v/ Mikkel Kjelstrup
kjelstrup.mikkel@gmail.com
90 61 84 29 (Send sms)

Skribenter denne utgaven:

MikkelK, Pablo Praktiktant,
Daddy cool, Jon Hernæs,
Mats Uls, Dolph Superbohem,
VIF HISTORIE, Jarle Teigøy
for tekst og bilder, Bjørn Arild
Gjerdalen for tekst og bilder.
Kristian Mentzoni, Trond
Ivar Døvlø, Stian H & Espen
FK, Thomas Ole Aass (evig
praktikant).

Takk til Bandet Islands gate for musikk i tunge stunder med fanzine arbeidet. Vålerenga Landhandel. Bohem Spezial prosjektet, Aass øl kaldt og godt som vanlig. Morten Mitchell Larød SPORTSFOTO for forsidebilde. Alle som takket ja på intervjuer. Bingo, Robin Grov, Loeb, Skog, Franko. Stor takk til Leif Ketil for layout og design. Takk til gode støttepillere som Behle, Traktor-Terje, Portvin & Stokkiboy. Sikkert glemt en hel haug, så tusen takk til dere også.

Opplag: 200

SoMe

www.stangut.no ligger nede, men den kommer. Så finner du oss på Facebook.

En *ensom svale* igjen?

På 90-tallet var det mange om beinet hvis man lagde fanzine om norsk fotball. Bare innad i Vålerenga-miljøet var det vel 4 eller 5 stykker på det meste. Sommeren '98 startet man opp hjemme på gutterommet til Kjelstrup. Oslo 11-gutta kunne være noe dårligere enn alle andre. Vi hadde store ambisjoner, ingen av oss kunne layout så det ble klipp og lim. Skrive? Tja ... Hvilken farge valgte vi til jomfrunummeret? Rosa selvsagt. Opplaget var skremmende høyt – 1000 ex. Fikk tilbud av Klanen om at de kunne ta trykkeriregningen, men vi turte ikke og ville være uavhengig. Spente var vi når man måtte hente pappesker på daværende postterminal nede ved Oslo Plaza. Selv om vi tok med 200 blekker til Trondheim og solgte 20 ex. Gikk vi i faktisk i pluss. Fra den fomlete starten var vi enige om at noen må ta layout. Det var første prioritert heretter, Få folk til å skrive gikk stort sett greit, etter mye mas. Fanzina gikk sin gang, stort sett i overskudd, fordi det gjelder å pushe. Ikke minst ha noen selgere som virkelig stod på. Vi fylte kassa på med å lage to forskjellige t-skjorter. Den beige ble ikke like stor suksess. Pluss en hettegenser. For meningen med denne fanzinen var at deler av overskuddet skulle gå tilbake til noen som trengte det i klubben.

Å lage fanzine er en ting, det er veldig sosialt også. Hendte man arrangerte pøbb til pøbbrunde på Vålerenga. Stang Ut stilte som regel med ett eller to lag i diverse supporter-køpper. Da ble lagene ikke delt inn Stang Ut ! eller Stang Ut 2. Nei, man valgte rød og blå. Før den ene kjøppen på Lillestrøm ble det delt ut reisepenger på 100 spenn pr. spiller. Tror alle gikk pengene gikk til øl på Bohembussen som kjørte spillere opp. På denne tiden var det også at man kjøpte inn 10 fargerike shortser for 200 spenn også. Var man litt korpulent da, så fikk man ikke shortsen over knærne engang. Stang Ut vant en og annen match. Undertegnende husker han scoret et vakkert mål mellom beina på ca 60 år gammel keeper fra Ørneredet Horten. Jungeltelegrafen gikk til ned til Palermo hvor mange var for å se Italia-Norge. Ingen trodde det hadde skjedd ... Men jeg husker det som det var igår.

Stang Ut holdt ett høyt tempo en god stund. At man klarte 3 utgaver en høst er ganske utrolig. med tanke på at alt var frivillig. Så rundt 2008 tok Stang Ut en velfortjent pause. Mange var lei, men ikke alle . Da dukket den ukjente fetteren =Enga opp. Stang Ut ble lagt på hylla. Den holdt på noen år. Så ble den lagt ned. Rundt 2013 tenkte man å starte opp Blått Østkantfolk. Men undertegnede startet opp i helt feil retning. Trykket opp 50 skjerf og 50 t-skjorter. Noe nye fanzine ble det ikke ...

I 2015 ble man overtalt til comeback av Stang Ut!! Da ble utgave 17 laget. Var herlig med ett comeback. Ikke bare det å skrive, men også pushe fanziner og ikke minst gi bort cash. I fjor – rett før alt ble stengt ned – så kom utgave #19. Det ble med den ene

IVAR HOFF, BARE VENT: **PAGGE ER TILBAKE!**

utgaven i 2020, men da kjørte man også salg digitalt for første gang med stor suksess. Når du nå leser dette så er det altså en god stund siden siden oppstarten på gutterommet i 1998. Nå leser du utgave 20. Så får man se om dette er den siste utgaven eller om det kommer mer?

Mange skal takkes på denne lange reisen det er å drive en fanzine eller to eller tre samtidig. Markedet er ikke like stort som før. Det er vel ikke mange fotball-fanziner igjen?

Stor takk til alle som har bidratt med enten å skrive, selge, spille i supportercup, støttet økonomisk, ikke minst kjøpt. Skål! Men spesielt 1 person savner som forsvant alt for tidlig ut av livet til mange. Petter vi savner deg veldig blant oss.

VIF Supporter Club

1969-1992

VIF Supporter Club ble stifta 26. september 1969 av noen entusiaster som ville hjelpe Vålerengens Idrettsforening i en vanskelig tid, da vårt A-lag i fotball lå i 2. divisjon. Rune Svensson regnes som supporterclubens far. Han var en av Vålerengas støttespillere, og deltok blant annet på flere treningsleire de første årene da han var clubens president.

For å hjelpe VIF økonomisk var bingokveldene i Maskinist skolens lokaler på Etterstad noe av det første supporterklubben arrangerte. Vålerenga hadde en svært anstrengt økonomi i begynnelsen av syttiårene, og klubben ble en sterk støttespiller.

I årsberetningen for 1971 da vi lå i 3. divisjon heter det: «Til slutt en spesiell takk til VIF Supporter Club's medlemmer for all støtte, både moralsk og økonomisk i sesongen som gikk.»

I 1973 utga klubben Vålerengas første singleplate som inneholdt Vålerenga-marsjen, Vålerenga-sangen med Kampen Janitsjar og Vålerengas legendariske fotballskeitsj med Aud Schønemann og Arve Opsahl. På slutten av syttitallet og fremover samarbeidet klubben i mindre grad med VIF, men de støttet laget ofte økonomisk, blant annet bevilget de kr 25 000,- til utbygging av klubbhuset i 1979.

Supporterklubben hadde fram til 1979 en stabil medlemsmasse på ca. 125 personer. Så begynte Vålerengas gylne år med tre cupfinaler, og medlemsmassen økte til mellom 500 og 1 000 personer.

Lengste Club-tur

I 1980 hadde Vålerenga sjansen til å nå sin første cupfinale. Til semifinalen arrangerte derfor supporterklubben den lengste borteturen noensinne. Jeg var med i en av de tre bussene som satte kursen for Mo i Rana dagen før kampstart:

«Bussen var framme kl. 07.00 søndag morgen etter 110 mil og 17 timers reise. Vi var 40 mann som stormet ut og vekket Mo med en megastor kassettspiller. Mo-supporterne var dårlige til å samle seg, så spillerne fikk god støtte fra oss omtrent 200 tilhengere på Sagbakken stadion.

Kampen endte 0-0 etter ekstraomganger, og da innkasserte vi seier'n på forhånd. Under øredøvende jubel ble vi sluppet inn i garderoben av oppmannen.

Turen hjem tok hele 27 timer etter uttallige stopp. Vi fikk to fartsbøter som vi måtte spleise på. Det hører med til historien at en av supporterne ble værende igjen. Ryktene sier at han gifta seg og bor der den dag i dag!»

Cupfinaleplass ble sikra hjemme og supportercluben var i stor aktivitet og satte ny rekord i antall supportereffekter. Jeg ble medlem av VIF supporterclub i 1979 og var en periode aktiv og solgte supporterutstyr i forbindelse med kamper. Foran cupfinalen satt vi hjemme hos en av medlemene og stiftet papirvimpler på en trestang som vi solgte for fem kroner.

Ny omsetningsrekord ble satt på finaledagen mot Lillestrøm. Flere selgere satt på tribunen med opptil 80 000 kroner i lomma. Totalt solgte cluben for nærmere 350 000 kroner denne helga.

Kongen kom som vanlig i blankpolert svart limousin til cupfinalen. Men dette året ble han møtt av fire kjole- og hvittdressede styremedlemmer i VIF Supporter Club. Gutta lettet på flossen og ønsket Kongen velkommen til cupfinalen på Ullevaal stadion.

Kongen likte gesten, smilte fornøyd og kommenterte: – Dette har ikke skjedd siden åtteogtjue.

I 1983 arrangerte supportercluben i samarbeid med Tom A. Schanke et kjempeshow i konserthuset da VIF feiret 70-års-jubileum. Samtidig ble Vålerengas første video laget med utdrag fra showet og med sammendrag fra fotballkampene dette året. VIF Supporter Club var blant landets eldste og største supporterklubber på åttitallet.

Interessen var allerede for nedadgående i 1991 og vi ser siste annonse fra VIF Supporter Club i kampprogrammet for 1992. Kasserer Paul Neby, som de siste åra gikk aleine rundt på indre bane og solgte supporter-effekter, måtte nå innse at Klanen hadde tatt over. Han gjorde opp regnskapet og nedla cluben.

Hvem er ...

Stang Ut sin evige praktikant Thomas Ole Aass har intervjuet Odd Magne Doseth. Han lager podcasten Blant kokkos & kålrabi.

Hvem er Odd Magne Doseth?

Jeg er født i 1960 på Lesjaverk i Gudbrandsdalen. Flyttet til Oslo i 1979. Diplomøkonom fra BI og har jobbet i databransjen med regnskapssystemer og har drevet eventbyrået Eventgarden sammen med Stian Bruaset (ishockeydommer)

Jeg så mine to første ishockeykamper i mars 1980. Og det var litt av en debut . Finalene mellom Vålerenga og Furuset. Etter dette var jeg fast på Jordal for å se ishockey. Jeg har en sønn (Thomas) som er født i 1986 og spilte på Vålerenga til han var 17 da han gikk til Forward. Når man har en sønn som spiller er man ofte på Jordal, og dersom man har en tendens til å åpne kjeften ofte og mene noe, havner man fort i en situasjon der man blir spurt om å ta verv. Jeg ble styremedlem i 2000 og styreleder i 2003. Til 2004/05 sesongen endret vi strukturen ved å skille elite og bredde og det var jeg og Jan Tore Kjær som sto for endringen. Fra den sesongen og frem til 2013/14 var jeg styreleder i Vålerenga Ishockey Elite. Jeg ga meg da fordi jeg flyttet permanent til Sør-Afrika for å drive selskapet Unzwa Safaris som har drevet safarivirksomhet siden 2001.

Du lager en podcast om Vålerenga Hockey, fortell litt om den?

Jeg startet med podcasten i august 2020. Jeg hadde startet å skrive litt memoarer om tiden i Vålerenga og snakket blant annet med Jan Tore og Bård Sørli om å sette noe på papir. Jeg hører daglig på podcaster og fikk ideen om å lage en podcast om Vålerenga som en slags minnebok fra de årene jeg har fulgt klubben. Timingen var perfekt siden det var Covid og lockdown og jeg hadde tid til å jobbe med dette. da var det å kjøpe inn litt utstyr, installere software og starte. Jeg hadde egentlig tenkt å lage

20 episoder og følge klubben år for år og gi meg når nye Jordal åpnet, men jeg fikk bra lyttertall og mange gode tilbakemeldinger så jeg fortsatte og legger ut episode 38 nå i dag. Jeg kommer nok til fortsette så lenge det er stoff og profiler, noe det er det masse av i Vålerenga.

Det har vært utrolig lett å få profiler til å stille. Det er ingen som har sagt nei, tvert i mot er det spillere og andre som har tatt kontakt og spurt om å få delta. Jeg har i tillegg til spillere forsøkt å få med andre fra miljøet og høre hvordan de ser på oss som klubb. Til og med presidenten i NIHF stilte etter en betenkningstid på 1 minutt etter jeg sendte en melding. Jeg er også fornøyd med responsen jeg får fra supportere og andre som følger klubben. I tillegg til gode tilbakemeldinger får jeg stadig tips om spillere eller forslag til temaer. Det er mange med stort hjerte for Vålerenga som vil bidra. I forbindelse med research til sendingene er det også mange som bidrar. Jeg bruker spesielt Anders Blegeberg mye. Han er den mest punche jeg vet om i miljøet.

Så snart det er mulig å reise til Norge igjen planlegger jeg å komme og kjøre en live podcast med gjester og publikum. Her er planen at jeg og Bård Sørli skal være verter og snakke med ulike legender/profiler.

Hører du på andre hockey podcaster som du anbefale?

Jeg hører mye på podcast og når det gjelder ishockey er det Puckpodden til Hamar Arbeiderblad med Bendik Eriksen og Eirik Johansen som er favoritten. De har bra gjester, bra regi og en herlig humor.

Anders Blegeberg og Erik Engen lagde en del episoder av Hockeypodden. den var litt mer nyhetsorientert og dekket Vålerenga på en annen måte enn det jeg gjør med en mer historisk vinkling.

TV2 Hockeyprat er også bra med Jonas Bariås som programleder og andre som Folle , Bjørn Erevik og Jesper Hoel

En podcast jeg synes er veldig bra, men som handler om fotball er NRK's Heia Fotball. Gode gjester og gode historier.

Du bor ikke i Norge, hvordan får du fulgt Vålerenga Hockey da?

Jeg har fortsatt god kontakt med miljøet på sosiale medier. Og kamper ser jeg på TV2 Sumo. Når jeg flyttet til Sør-Afrika fikk jeg ofte spørsmål fra gjester om jeg ikke savner

Norge. Jeg pleier å svare at det jeg savner er å være på Jordal nesten hver dag og føle miljøet på kroppen. Spesielt den intense stemningen når det drar seg mot sluttspill, men også være med i de heftige diskusjonene og meldinger.

Jeg har hatt besøk av masse Vålerengaspillere og ledere og høydepunktet var når TV2 var på besøk og lagde TV til siste episode i sesong 2 av Iskgrigerne.

Hva er det beste/verste minne fra i tiden i Vålerenga Hockey?

De er begge fra 2006. Å vinne NM i 2006 som underdogs var stort. Semifinalene mot Storhamar var en utrolig opplevelse og et skoleeksempel i god lagmoral. Det største øyeblikket var når Christian Thygesen scoret i sudden (kamp 5 på Hamar).

Det verste minnet er rett før jul 2006 når Anders Myrvold ble slått ned og kokainproblemene kom for en dag. Anders er en veldig god venn og det var en kamp å få han tilbake på is. Anders snakker mye om dette i podcasten.

Du pleier å utfordre gjestene dine til å lage en drømme femmer, hvordan ser din ut?

Jeg må sette opp to. Den første er basert på spillere som har dominert og er de store profilene.

Keeper: Jimmer'n Backer: Bjørn Kolsrud og Lars Erik Lund (Jon Magne må også få et par bytt her) Løpere: Sleiper'n, Shampo og Marius Rath

Så en femmer med lagspillere å ta med i krigen: **Keeper:** Tommy Lund **Backer:** Bård Sørлие og Alexander Bonsaksen **Løpere:** Øystein Olsen, Ricky og Kenneth Larsen (Det må også bli noen bytt på Vegar Barlie)

Når vinner Vålerenga botta igjen?

Har ingen anelse, men håper det kommer så snart at Jonas Oppøyen får oppleve å bli norgesmester på både gamle og nye Jordal

Regner med at du gleder deg til å se nye Jordal Amfi?

Selvsagt. Det skal bli stort å se hallen stappfull. Men også gå rundt å se ungdom trene og prate med banemannskap og gamle kjente.

Fra supporter til dommerjævel

Etter en kamp i Bodø på 90-tallet stod jeg igjen utenfor garderobene for å ta dommeren. Vi var to kompiser som hadde tatt turen sammen, og vi var forbanna. Glimt fikk ei straffe sjøl om forseelsen skjedde utafor 16-meteren. Derfor var det dommerens feil at vi røyk i den matchen, og det skulle han få høre. Vi gadd ikke å reise landet på langs, og bruke tusenvis av spenn, bare for at hans udugelighet skulle ødelegge alt. Noen år seinere stod det en kar utenfor garderobene på Aspmyra, som lot dommeren få det glatte lag da han kom ut etter kamp i Eliteserien. Dommeren i kampen var meg.

Utgiverne av denne fanzina skal ha mye kred for en fantastisk innsats for Vålerenga og supportertermiljøet, men jeg har vanskeligheter med å sette pris på at de har bedt meg om å skrive noen ord om min

reise fra å være supporter til å bli toppdommer. Det er nemlig en umulig oppgave. Det er bortimot umulig for en ekte supporter å forstå at man kan legge kjærligheten til klubben sin til side for å være en nøytral funksjonær i kamper mellom tidligere motstandere og rivaler. En supporter vil aldri skjønne at man kan nedprioritere sitt eget lag. Iallefall ikke for å fly rundt

på en fotballbane uten mulighet til å spille ball, og samtidig få dritt fra tribunen og på sosiale medier. Du skal være en rimelig sær jævel for å gjøre nettopp det. Men nå er nok jeg er en sær jævel. Jeg er sær, og jeg var dommerjævel.

Jeg begynte å følge Vålerenga aktivt tidlig på 90-tallet. Min første fotballmatch var borte mot Eik (Tønsberg). Enga måtte vinne for å unngå nedrykk til nivå 3, og var i tillegg avhengige av andre resultater. Apeberget var kledd for begravelse og frykta det verste. Det endte med ville gledesscener og fornya kontrakt. Min første hockeymatch var i Spektrum. Jeg trur vi slo Stjernen, men jeg var mest opptatt av synginga til supporterne i svingen.

Etter at jeg fikk lappen blei det mange turer fra Larvik til Tigerstaden, men selv om det egentlig starta med hockeyinteresse blei det mest fotball i starten. Etterhvert flytta jeg til Oslo. Fra leilighet på Bislet og Adamstua var det kort vei til stadion, både da vi spelte på Bislet og Ullevaal. Det var også da jeg kjøpte mine første sesongkort på Jordal.

Det var mange opplevelser. Mange høydepunkter. Vennskap for livet så sin spede begynnelse. Hockeymatch borte mot Färjestad. Fotballturer til Istanbul, London og Newcastle. Gevir/Bodø borte i cupen. Hå-hå-hå-hå-ward scora fra 35 meter. Det er den eneste gangen jeg har vært nære på å storme banen. Det ville sett rart ut, for vi var ikke engang ti supportere der. Jeg kan ikke huske at Gevir hadde noen. I '98 (trur jeg) var en kompis og jeg på alle obligatoriske kamper i serien, cupen og Europacupen sammen. Dessverre misssu kompis min en match borte mot Bryne fordi han hadde oppkjøring. Jeg blei «Årets supporter» i Klanen. Fikk premie og gratulasjoner av mora til Nummer 55 Brede. Kompisen min, Basse, og en annen dude blei nummer to langt bak meg. De mangla en match begge to. Det var nok av nedturer også, men de husker jeg ikke lenger. Det var mange helter. Mange jeg aldri kommer til å glemme. Både på isen og på grassmatta. Jeg hadde omtrent ikke noe annet liv enn studier og Enga.

«Apeberget var kledd for begravelse og frykta det verste. Det endte med ville gledesscener og fornya kontrakt.»

Etterhvert blei det lærerjobb på Bjerke vgs og kåk på Stovner. Jeg fikk spille hockey med Brede Csiszar i gymtimene, sjøl om jeg bare underviste i allmennfag. Jeg fikk undervise kommende Eliteseriespillere og landslagsspillere. Jeg blei med i styret i Klanen på et tidspunkt, og blei sittende ei stund. Samtidig hadde jeg begynt å dømme litt fotball fordi vennelaget jeg spilte på trengte dommer for å unngå bot fra fotballkretsen. Jeg fikk gode tilbakemeldinger på dommergjerningen, så ettersom jeg fikk litt skryt og faktisk hadde det morsomt fortsatte jeg. Det bar oppover i divisjonssystemet. Helt til det blei bom stopp. Enga skulle spille kvart- eller semifinale i cupen hjemme mot Viking. På samme tidspunkt blei jeg satt opp til å dømme prøvekamp på et høyere nivå. Jeg var fotball-supporter og valgte naturligvis cupkampen. Kort fortalt blei jeg stående å stampe noen sesonger i 3. divisjon på grunn av den prioriteringa.

Vendepunktet kom sakte, men sikkert. Det blei nesten seriegull for fotballgutta i 2004, og jeg var en del av den kollektive orgasmen i 2005. Jeg følte at jeg var like mye organisator som supporter, så lufta gikk litt ut av supporter-ballongen min da seriegullet og den maksimale lykkefølelsen var oppnådd. Jeg trur jeg ga meg i Klansstyret etter bronse-

medaljene i 2006, og det føltes veldig naturlig. Året etter debuterte jeg i Adeccoligaen som dommer. Det tok mye tid å ta steget til toppfotballen, og det var ingen hemmelighet at det kunne være utfordrende å ha en supporter til å dømme på øverste nivå. Det passa bra at jeg valgte å prioritere dømminga. Martin Andresen overtok Enga. Jeg har delt noen øl med Andresen i godt lag på La Manga, så jeg skal ikke prate dritt om han, men jeg kjente for første gang på en evighet en viss avstand mellom Vålerenga Fotball og meg sjøl. Nå var jeg dommer. Ikke supporter. Det som sikkert er umulig for andre supportere

å forstå er at det var nok for meg å følge hockey-gutta. Jeg gikk all-in på dømminga, og da var det ikke rom for å være fotball-supporter.

Det blei litt rabalder da jeg blei oppnevnt i Tippeligaen. Rabalderet tok allikevel ikke helt av før jeg blei oppnevnt til å dømme Fugla i Stavanger. Det endte med at jeg ikke dømte Fugla, men heller dømte en kamp i Sarpsborg. Jeg var litt oppgitt, for jeg hadde ikke hatt problemer med å dømme Lillestrøm. Så tenkte jeg meg om. Jeg forstod supporterne godt. Jeg hadde klikka i vinkel

sjøl om en fra Kanari-feltet skulle dømt Enga. Da hadde jeg tatt det for gitt at han kom til å dømme oss bort. For en fotballsupporter er enkel, på en deilig måte. En supporter ønsker bare suksess for egen klubb, og alle som ikke er med på laget står i veien for å nå målet. Alle andre ønsker å ødelegge drømmene til din klubb. Alle andre samarbeider om nødvendig for at akkurat min klubb ikke skal lykkes. Det er fordi fornuft ikke eksisterer i supporter-verden. Der styrer kun følelser. Deilige følelser. Supporter-verden er sort-hvit. Det er en egen verden i den virkelige verden. Sånn er det, og sånn må det være. Det er også grunnlaget for en unik fellesskapsfølelse. For pusterom i hverdagen. Det gir muligheter for å leve ut sider av seg sjøl som det ikke er plass til i en verden full av fornuft, normer og regler. Det er plassen for drømmer og unike opplevelser. Noen av premissene for dette er at den verden har lite fornuft og er sort-hvit.

Jeg har ikke hatt problemer med å dømme Vålerengas motstandere når de spiller mot hverandre en eneste gang. Ikke når det har vært rivaler som Lillestrøm, Brann eller Rosenborg. Ikke når det har vært tabellnaboer som Viking, Sarpsborg eller Tromsø. Ikke når det har vært lag jeg som supporter har vært med å tape mot fra tribunen etter uendelig lange borteturer som Molde, Aalesund, Start og Glimt. Ikke en gang i en brøkdel av et sekund har tanken om å gi Vålerenga en fordel streifa hjernen min. Det er det to grunner til. De to grunnene kommer aldri en fotball-supporter til å kjøpe. Bare noen svært, svært få vil tru meg. Det både skjønner og aksepterer jeg, men jeg veit at majoriteten tar feil. Hvis ikke hadde jeg kasta fløyta i skauen for lenge siden.

Hvis jeg fortsatt hadde vært supporter samtidig som jeg var dommer i Eliteserien hadde jeg aldri juksa for å vinne. Det hadde vært umulig å leve med at et ev. seriegull faktisk ikke var fortjent. Det hadde spist meg opp. På tross av at fotballsupportere har egne lover og regler. Det handler om stolthet. Denne årsaken er uansett ubetydelig. Det viktige er at jeg faktisk ikke har vært

supporter, men dommer. På en eller annen finurlig måte slutta jeg på et tidspunkt å være supporter av Vålerenga Fotball. Det er umulig å forklare, og umulig å forstå. Jeg skjønner det nesten ikke sjøl. Jeg har sett mange Enga-kamper fra sofaen de siste åra. Da har jeg fokusert mest på kollegene mine i sort, og ikke rørt en kroppsdel enten det var scoring for eller mot gutta fra Oslo Øst. Jeg må bare beklage til dere alle, ekte supportere. Men det er sånn det blei. Jeg trur forklaringa ligger i tidsbruk og prioriteringer. Dømminga blei en som en jobb, og det var det jeg prioriterte høyest i en lang periode. Til og med familie og venner måtte jevnlig vike. Den nære familien har måttet forholde seg til mine behov for at jeg kunne være toppdommer. Jeg har droppa min egen nevø sin dåp for å dømme kamp i Tippeligaen. Det var akkurat i den tida jeg jobba for å bli fast inventar i toppgruppa. Jeg er guttens fadder. Jeg vil lykkes i det jeg gjør. Jeg vil nå målene jeg setter meg. Og jeg er sær og egoistisk nok til å gjøre det.

Jeg har alltid vært veldig glad i fotball. Det ga meg et langvarig forhold til Vålerenga Fotball, og noen sjuke opplevelser. De siste åra har det betydd mange gode opplevelser med alle klubbene og menneskene i toppfotballen. Dere trur nok jeg juger, men det er bra folk i Mjøndalen, Sandefjord, Godset, Ranheim, Kristiansund, Odd og Haugesund. Til og med i Lillestrøm er det noen som er allright. Dessuten er fotballdommere bra mennesker. Nå trur dere sikkert at jeg har drekki, men de forsøker faktisk å gjøre en så

god jobb som mulig alle sammen. Ingen av dem dømmer for eller mot noen lag heller. Sjøl om dere aldri kommer til å tru meg på det, så bommer dommeren av og til av helt naturlige årsaker. Det gjør at fotballhertet mitt brenner like mye for dommergjerningen som for

fotballen nå. Klubbene er utvilsomt det viktigste, men det er veldig fascinerende å både dømme og utvikle dommere. Gode dommere fortjener alle lag, og derfor er det også moro med fotballdømming.

For meg starta det med Vålerenga Hockey. Det har jeg hengt på hele veien, sjøl om jeg svikta fotballgutta. Kanskje det er grunnen til at jeg klarte å droppe fotballen? Det er iallefall sikkert at Vålerenga Hockey og jeg, sammen med Basse, har et livsvarig forhold. Det har vært til å leve med å ha sesongkort i Furuset Forum. Jeg har tross alt sitti på samme rada som Morten. Det blir uansett ekstremt deilig å komme hjem til Jordal. Å fornye sesongkortet var kostbart, men en selvfølge. Tanken på åpningskampen i Jordal Amfi får meg til å grøsse på en deilig måte. På supporter-måten. Dommera skal få tyn, Storhamar skal få Guro med bytta si, og Stavanger skal få latter. Vi skal få bøtta. Uansett får vi nesten lunka vafler. Og Jordal Amfi tilbake. Ses der!

Trond Ivar Døvlø

Bohem Spezial

Følg med, dette er ett nytt spennende prosjekt.
Gamle legender blir intervjuet.

Følg oss på Facebook.

Brigata Ultras

Brigata Ultras er en gruppering som følger Clapton CFC fra London. Clapton er en klubb som er eid av medlemmene og er en såkalt community club, dvs at de ikke bare er en fotballklubb, men at de også driver med veldedighet i sitt lokalmiljø. Klubben spiller i det som kalles Non-league (utenfor ligasystemet), nærmere bestemt Middelsex County Football League Premier.

Min interesse for klubben kom etter å ha møtt to supportere (uavhengig av hverandre) i henholdsvis Madrid og Lisboa sommeren 2019. Det at ingen av de var fra England tenkte jeg egentlig ikke så mye over der og da, men bestemte meg for at jeg skulle sjekke ut laget neste gang jeg var på balløya.

Som sagt så gjort og i forbindelse med at jeg og en kollega fra jobb skulle over og se Madness sin (nesten) årlige festival House of Common så bestemte vi oss for å sjekke ut hva som gikk av kamper denne helgen. Det var selvsagt mye å velge i, men Premier League er det dyrt og det er mye styr for å få tak i billetter. Clapton hadde bortekamp denne helgen, men alle kamper i den ligaen spilles innenfor Londons grenser så det burde være overkommelig. Ingenting er mer gøy enn bortekamp så vi bestemte oss for å gå på denne hvis gjengen fra Brigata skulle dit.

Et stort pluss var også at kampen gikk på det magiske tidspunktet for fotball i England, lørdag kl 15.00! Jeg tok kontakt med en fra Brigata for å høre om vi kunne joine de på kamp og vi var hjertelig velkomne. Kampen ble spilt i Vest-London og fikk beskjed om å møte opp på Myllet Arms etter 12.00 den 24.08.

Vi var tidlig på og veldig spent begge to, bortekamp og Ultras. Ingenting er bedre enn det for oss som liker fotball. Det dukker opp flere vi ikke kjenner, men vi skjønner at de er der i samme ærend som oss. Vi legger også merke til at de ikke er kritthvite og lyserosa på linje med hva briter er og vi stiller oss spørsmålet om det er noen briter i Brigata Ultras.

Når han jeg møtte i Lisboa dukker opp så spør jeg om det ikke er noen briter i Brigata, det var mest på fleip, men det viste seg at det var riktig. Brigata Ultras består av en salig blanding av innvandrere fra Italia, India, Marokko, Portugal mfl. Det var helt klart flest fra Italia og det merker man både på navnet til gruppa, men også på stilen med trommer og flagging. Den ene representanten fra India mente at han ikke var en Ultras, men etter å ha sett han på tribunen så fikk jeg veldig lyst til å se fotball i India. Hvis han var en «vanlig» supporter så gleder jeg meg til å se hvordan Ultras kjører på tribunen der borte.

Som alle andre supportere jeg har møtt så skal det alltid drikkes før kamp og gjerne litt såkalt tivolitobakk. Vi koser oss med mat og drikke i det fine været før felles marsj mot

Powerday Stadium og toppmøtet mot Pitshanger Dynamo. Det er litt av sirkus som tusler av gårde med trommer, sang og flagg. Som nevnt så er dette i Vest-London og det er til vanlig et stille strøk med en veldig «posh» befolkning så vårt vandrende sirkus vekker oppsikt, men folk synes det bare er moro.

Det viser seg at det er frivillig å betale inngangspenger, men gruppa har bestemt at alle skal betale den nette sum av 3 £ hver. Ganske grei pris for fotball. I tillegg så er det ikke vakter eller snut så det er direkte trivelig å gå på kamp. En mann blir sendt til nærmeste butikk for å kjøpe øl slik at vi har drikke under kampen. Hele tiden er det sang, dans og flagging. Ikke et stille øyeblikk. Vi henger opp bannere og flagg og finner ly for sola i det som en gang var innbytterbenken.

Jeg har vært på en del kamper i mitt liv, men jeg har sjelden opplevd makan til trøkk og kjørr fra supporterne. Selv om vi ikke er mer enn ca. 20 stykker så holder de det gående uten stans fra oppvarmingen starter, gjennom hele kampen inkludert pausen og de gir seg ikke før en halvtime etter at kampen er ferdig. Den ene sangen de har er bare helt fantastisk og jeg skal innrømme at jeg lo godt første gang de dro den:

We are coming, we are coming, we are coming to your land

We will steal your jobs, all your benefits and flats.

We are coming to your land.

Foreigners (klapp, klapp, klapp), foreigners (klapp, klapp, klapp)

Kampen i seg selv var heller så som så og det var tydelig at det er amatører som spiller. Den ene backen til Clapton var så stor at han trengte truck for å flytte seg rundt på banen. Clapton får to i sekken og går dermed på et tap, men det ser ikke ut til å stoppe humør eller innsatsen på tribunen. Snarere tvert imot. Etter kampen så bærer det tilbake

på puben der vi smilende takker pent for oss og to meget slitne nordmenn drar smilende tilbake for å hvile ut etter en opplevelse vi aldri kommer til å glemme.

For de som er i London med jevne mellomrom så vil jeg virkelig anbefale folk om å ta seg tid til å se ekte fotball, uten vakter og snut og uten at det koster skjorta å komme inn. Inngangsbilletter er frivillig å betale, men alle som har jobb anbefales å betale 5 £ på hjemmekampene til Clapton CFC. God kamp!!

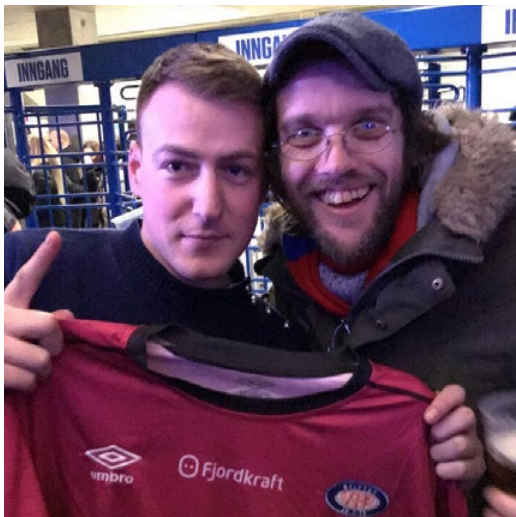

Daddy Cool

10 kjappe med avgått SK i Vålerenga Fotball Matijas Loeb

Du var den 3 SK i Vålerenga etter Bengt Agnor Calmeyer og Espen Knutsen. Hvor lenge holdt du på?

Jeg var faktisk nr. 4 i rekken. Irene fra KST opererte som SK i 2016-sesongen. Jeg trådte inn i 2017, i vår aller siste sesong på Ullevaal. Men, vi må tilbake til serieavslutningen i 2015 for å forklare min SK-karriere. Det famøse «slaget i Drammen» gjorde at en rekke grupperinger ikke var ønsket på stadion, og stående syngende tribunestøtte var forbeholdt Klanen. I største parten av 2016 var stemningen marginalisert til boikott og splittelser, og det

ønsket jeg å gjøre noe med. Jeg startet derfor som SK i januar 2017 med hovedmål om å samle alle grupper på Gaza, slik at vi fikk best muligøvelse inn mot egen supportertribune. Jeg ga meg etter 2020-sesongen, på et tidspunkt der samarbeidsklima har vært historisk godt.

Ifjor fikk du med deg Christoffer Andresen med på laget, i en sesong som gikk veldig bra sportslig, men kanskje ikke de største utfordringer tribunemessig?

Eller som jeg pleier å si, de aller største utfordringene tribunen våre har møtt noensinne! Det eneste som er verre en dårlig støtte er ingen støtte. Men, naturligvis har det vært mindre for meg å gjøre. Så lite faktisk at jeg nøt det så godt at jeg valgte å slutte

I år er det nevnte Christoffer Andresen og Birk Jakob Slipersæter som tar over hvordan tror du det går?

Birk og Chris kommer til å supplere hverandre utmerket, og det samarbeidet er jeg helt overbevist om kommer til å komme supporterne til gode. Begge er relativt unge, men har masse erfaring og pågangsmot. De har stort nettverk i supportertermiljøet på tvers av grupper. Utfordringer lokalt vil de håndtere fint, jeg er spent på hvordan samarbeidet med forbundet blir. Min erfaring etter 4 sesonger er at NFF er de vanskeligste å ha med å gjøre.

Fordi som ikke vet hva en SK er for noe, hva innebærer jobben? Er det lettere å være to som har den jobben?

I en fotballverden stadig mer styrt av penger og tv-rettigheiter, og supporterstemmen marginalisert er det viktig å finne gode arenaer for å løfte deres rettigheter. Det er her SK-ordningen kommer inn. For å kunne delta i UEFAs turneringer er klubbene nødt til å ha én representant som har supporteransvaret. Disse bestemmelsene er lokalt forankret av NFF. Hver klubb som vil delta i de to øverste divisjonene er nødt til å ha det samme. På lik linje som at en klubb har medie-, sikkerhet-, marked- og arrangementsansvarlige skal man ha en supporteransvarlig, og de skal være likestilt. Det er hvert fall intensjonen. Dessverre har ikke SKenefått visst sin fulle potensiale enda.

Værste/beste minne du har fra jobben som SK?

Godt spørsmål! Stort sett bare gode minner! Et av de beste var kanskje min aller først kamp som SK. Borte, i Stockholm, mot Djurgården! Tog med ultras, og en minibuss med

«Etter fire sesonger i klubbens tjeneste var det deilig å pakke opp den minst overaskende julepresangen i år, sesongkort på Østblokka.»

hooligans samt en håndfull andre fans på utenlandstur til en motstander med et betent forhold til Vålerenga. Det var illdåpen kan du si. Jeg minnes det var en liten gruppe med Djurgården-hools som marsjerte taktfast fra motsatt kortside bort til bortefeltet med et stjælt

VIF-skjerf. De hadde overaskende stor respekt for sperrebåndet som skilte oss, og skjervet fikk jeg til og med tilbake! Så det endte godt, litt kjedelig kanskje

De var ofte langt mellom de sportslige høydepunktene, og stemningen hos supporterne matcher som regel resultatene. De siste matchene på høsten 2019 ser jeg ikke tilbake på som spesielt morsomme. Men, det verste minnet er restriksjonene i pyroteknikk som jeg har jobbet lenge med mot Forbundet. Det har vært, og er fortsatt en lang oppoverbakke som Chris og Birk skal få bryne seg på.

Hvor mye arbeidsklær fra Umbro har du i klesskapet?

Haha! Jeg har gitt bort det aller meste til VIF-samfunn som forhåpentligvis kan gi det videre til noen som setter mer pris på det enn meg. Jeg har gjort en dårlig jobb med å skjule min manglende begeistring ovenfor Umbro. Jeg forsøkte en periode å innføre uttrykke «å være en Umbror», som betyr å være lojal til en beslutning selv om man ikke er enig i den. Jeg gikk som oftest i Umbro på bortekamper, og litt mer «casual» på hjemmekamper.

Dog skal det sies at jeg synes draktsettet fra i fjor varmeget pent. Umbro forbinder jeg med det engelske landslaget og draktsett fra PL på 90'tallet. VIF draktene i 2020 var retro. Dersom man forsøker en moderne Umbro-variant får jeg litt følelse av breddeklubb. Mjøndalen, KBK, Sogndal, Kisa osv.

Regner med at du har kjøpt sesongkort og joiner Ultras Umbro's øverst i hjørnet på Østkantblokka siden?

Etter fire sesonger i klubbens tjeneste var det deilig å pakke opp den minst overaskende julepresangen i år, sesongkort på Østblokka. Nøyaktig hvor på den deilige engen av betong jeg plasserer meg gjenstår å se, men jeg registrer med stor glede at jeg velkommen hos Ultras Umbro's!

3.plass ifjor, hvor ender Vålerenga i 2021? Blir det fulle tribuner, eller maks par hundre som igjennom store deler av 2020?

Fjorårets tredjeplass var en stor glede i en grå hverdag! Jeg ble ikke så overasket over at det gikk bra i fjor i og med vi hadde en god tropp og god trener, men at vi skulle nå topp tre og Europa så tidlig var stort. Det er mange smitteeksperter der ute om dagen, men jeg er ikke en av dem. Jeg greier ikke på nåværende tidspunkt å se for meg fulle tribuner, men dersom vi får åpnet Østblokka blir jeg fornøyd.

Europatur også, hva er ønske motstander?

Oi, det er vanskelig å svare på. På nåværende tidspunkt er jeg så understimulert på utenlandsreise at jeg hadde takket ja til hva som helst! Men, jeg synes Odd hadde en kul kvalikrunde for en del år siden. Sheriff i Moldova, Shamrock Rovers i Irland, kort tur til Elfsborg i Sverige deretter ei litta svipptur til Westfallen stadion. S08 sin Europareise i 2018 må sies å være enda bedre med Island, Sveits, Kroatia, Israel i kvalikk, før Tyrkia, Sverige og Belgia i gruppespill. Eneste de manglet er tur til balløya.

Fasiten ligger hos Brann i 2007 med Club Brugge (fuck you), Rennes, HSV, Dinamo Zagreb og Everton.

Regner med at vi sees over en øl på Øst eller annen brun pub før match?

Jeg spanderer!

Savner du noen spørsmål?

Eneste jeg savner er en dugfrisk i hånda og Stadion!

Da takker Stang Ut!! for at Loeb tok seg tid til å svare på disse spørsmålene.

«Siste tur med gjengen»

En institusjon i Vålerenga familien har takket for seg! Blåbussen/Ultrasbussen har rullet sine siste kilometer, og hedersmannen Petter «Pervo» Teigen har trolig servert sin siste øl til lyden av tung punk/rock og gamle schlägere.

For å sette dette litt i perspektiv må vi tilbake til 18. september det herrens år 1994, da den originale blåbussen rullet nordover på sin jomfrutur til Trondheim og bortekamp mot RævnBK. Dette var en ganske svart periode i Vålerenga sin historie med ræva resultater, flere sesonger i første divisjon (opprykk -93) og ellers mye grums. Men på tross av dette klarte altså en gjeng dedikerte fans å stable sammen et miljø som dannet grunnlaget for 25 år med børst og ball!

Mitt første møte med bussen var en bortetur til Drammen, og kamp mot Godset. Jeg husker ikke resultatet, men jeg tror vi snakker sesongen 1998 (Erland Johnsen spilte i hvert fall for drammenserne). Men for meg så er det ett minne som har brent seg fast fra denne turen; Jeg var invitert med av en kompis til å bli med blåbussen på tur, og det første som slo meg da vi troppet opp på bussen var lyden av «Run to the Hills» med Iron Maiden som veltet ut av noen svære høyttalere som fikk innvollene til å riste godt – jeg visste med en gang at dette var «min» buss!!

Det skulle allikevel ta flere år før jeg ble «fast» innslag på denne bussen. I mellomtiden hadde Vålerenga flytta fra Bislett over til vestkanten for å spille hjemmekamper. Rett

som det var, slang jeg innom bussen for en øl, da den stod parkert langs ringveien på kampdag. Jeg husker ennå godt den litt morske fyren som satt bak baren med en røyk i den ene hånda og øl i den andre. Petter var litt skummel der han satt. Øl sortimentet bestod av både Ringnes og Aas, og det burde man som kunde ha klart for seg før man gikk frem og bestilte, ellers kunne man få et lettere oppgitt blikk fra dette «sjarmtrollet»!! Senere har jeg lært ham å kjenne som en virkelig kjernekar og god venn.

Petter i kjent positur bak baren

Tilfeldighetene skulle ha det til at jeg i 2004 flytta til Vålerenga, nærmere bestemt Smålsengata, eller som det visstnok ble kalt på folkemunne – «Slålsengata». Det førte til et enda større engasjement og ønske om å følge Vålerenga tettere. Da passet det bra at Ultrasbussen (som den da hadde skiftet navn til) hadde første stopp ved Galgebergkrysset, og for min del ble det en fast rutine med ett par øl på Corner'n, før turen gikk videre til kamp. I tillegg spilte Vålerenga virkelig opp til dans i denne perioden og det var mye liv og røre rundt klubben. Det var skikkelig trøkk på bussen på denne tiden. På en av mine aller første langturer sviktet musikkanlegget, men en av bussens faste menn, «Bingo», tok ansvar og sang alle versene av klassikeren Karl Johan og jeg av Einar Rose med bussens mikrofon. For en som meg, som var vokst opp med en bestemor som sang gamle Chat Noir viser til søndagsmiddagen, var dette helt magisk!! For min del så er dette låta som definerer bussen. Jeg tror mang en forbipasserende har stusset over hvilken musikk som har kommet ut av høyttaleranlegget fra denne bussen, for på den lista ligger gamle klassikere med Lalla Carlsen, Rølf Søder og nevnte Einar med flere.

De neste 15 årene ble det mange turer til både fotball- og hockeykamper, men også mange konserter og festivaler både i inn og utland. Vålerengens Idrettsforening har vært fellesnevneren for alle på bussen, men det er ikke noe tvil om at denne bussen har tiltrukket seg folk som ikke nødvendigvis ønsker å diskutere laguttak og fotballteori til og fra kamp. Miljøet i og rundt bussen har vært mangfoldig, og det er mange subkulturer som har hengt med bussen opp igjennom årene. Det eneste som har vært NO GO på denne bussen er menn som går i taktfast rytme til en leder med rykninger i høyre hånda.

Under ser du et bilde fra da bussen plukket opp Cock Sparrer på Gardermoen i forbindelse med en konsert på Parkteateret. Bandet var visstnok så fornøyd med transporten at de ikke ville gå av bussen da den parkerte utenfor Hotel Plaza.

Det er flerfoldige historier som kunne vært sagt om all galskapen som har blitt til gjennom 25 år på veien. Petter sjøl er den som sitter på de aller fleste, da han trofast har stilt opp og vært primus motor for alle fem bussene som har utgjort Blåbussen/Ultrasbussen.

Det er trist og vemodig at bussen har kjørt for siste gang, men det er også riktig. Alt har sin tid. Petter (og Linda) og alle «hjelperne» rundt bussen har lagt ned tusenvis av timer for å holde den på veien i alle disse årene. Men de siste årene ble drevet med «kunstig åndedrett». Og

det går ikke i lengden. Det har vært gjennomført flere tiltak som konserter og innsamlinger for å kunne drifte bussen, men når folk som meg selv uteblir, og nyrekrutteringa svikter, er det ikke lenger liv laga.

8. september 2019 ble det gjennomført en jubileumsfest med middag på Filmcafeen hvor både nye og gamle bussgjengere var invitert, og det hele ble avsluttet med busstur opp til Enga, hvor våre venner og fast inventar på bussen gjennom alle år, The Whalers, spilte opp til dans. En fantastisk kveld!!!

Heldigvis besluttet Petter å innlevere skiltene til bussen før koronaviruset kom og la seg som en tung sky over alt denne bussen har bedrevet de siste 25 årene

Kjære Petter! Takk skal du faen meg ha ... Et lite dikt skal du få med deg.

Kristian

PÅ GJENSYN (Rudolf Nilsen)

Jeg elsker deg, min gate
Med støv og sten og sand -
En dal igjennom byen
det store ørkenland.

Her har jeg alt å lengtes til,
Og lengtes - det er alt jeg vil.

Et hjemlig sted på jorden
er ganske godt å ha,
så kan man si: På gjensyn,
når man drar derifra.

Og er det blott en gatesprekk:
Man lengtes dit når man er vekk.

Fotball og ishockey-bøker

VIF HISTORIE har mange prosjekter og siden 2018 har de jobbet med et bok-prosjekt med to bøker. Bøkene har et innhold som aldri har vært presentert før.

Det blir to unike bøker, en om ishockey og en om fotball. De andre idrettene i klubben er heller ikke glemt.

I disse bøkene er det laget et oppsett med klubbens drakthistorie, dette har aldri vært gjort før. Draktene er tegnet digitalt og illustrasjonene blir meget detaljerte.

For første gang vil det bli presentert en komplett VIF Ishockey statistikk fra starten i 1948 til 2023, i tillegg til en komplett VIF Fotball-statistikk fra starten i 1913 til 2023.

Boka blir krydret med Bohemhistorier fra Knut Arild Løberg med flere, og det er med mange historiske actionbilder fra Jordal Amfi og Bislett. Dette er supporterbilder av god kvalitet som blir presentert her i disse i bøkene for første gang.

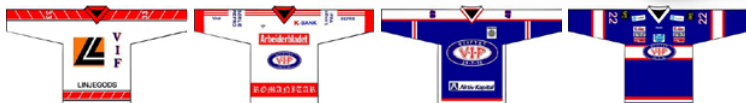
Leif Ketil Solberg står for layout, og bøkene kommer ut i 2023.

Dette er frivillighetsarbeid av VIF entusiaster, men trykkekostnader kommer vi ikke unna, Så et bidrag på VIPPS mottas med stor takk.

VIF HISTORIE har sin egen VIPPS som går til dette bokprosjektet:

VIF HISTORIE #596121
Vålerengens Idrettsforening

Dette blir to unike og omfattende Vålerenga-bøker hvor hver bok blir på flere hundre sider.

ULTRAS

I løpet av det siste året er det bl.a. utgitt to nye bøker om ultras og ultraskultur. Det er to ganske ulike bøker, men de har det til felles at de er gjennomarbeidet, ganske frie for spekulative vinklinger og – ikke minst – veldig bra bøker! Begge utgivelsene er på engelsk, og de ser ikke ut til å bli oversatt til norsk med det første.

«Ultras – The Underworld of Italian Football» av Tobias Jones

Dette er en bok for alle som er interesserte i utviklinga av ultraskulturen, og da særlig i Italia. Den forteller om framveksten av den italienske ultraskulturen, med utgangspunkt i den ganske beskjedne klubben Cosenza, helt sør i Calabria. Det er kanskje litt overraskende, for ikke å si skuffende, å oppdage at det er en så liten klubb som står i sentrum, men hold ut – det fungerer overraskende bra! Og etter hvert som historien utfolder seg, gir det også god mening.

«Ultras – The Underworld ...» starter med det kaotiske anarkiet som rådet i curvaene på 60 og 70-tallet. Ståtribunene var gjerne oppsamlingsplasser for dem som ikke passa inn andre steder, og de var arenaer for den politiske generasjonskampen som foregikk i hele vesten på denne tida. Vi får et innblikk i hvordan curvaene svingte fra den politiske venstresida på 80-tallet, til ytre høyre på 90-tallet, og vi kan lese om hva det fikk å si for ultraskulturen at Italia pussa opp stadioner til VM på hjemmebane.

Hvor ekstremt voldelig samfunnet, og som en del av det – ultraskulturen, i Italia var på denne tida, blir også godt dokumentert. Vi blir spart for de inngående og glorifiserende voldsskildringene, men volden er hele tida en del av handlingen. Det er ikke bare «vanlig» bråk mellom ultrasgrupper her, men ettersom båndene blir tettere til organisert kriminalitet – og også den nye høyrepopulistiske politikken, får kulturen tidvis mer til felles med vanlig kriminelle enn fotballfans.

Boka forteller også om hvordan politiet bruker det famøse G8-møtet i Genua i 2001 til å rettferdiggjøre sin opptrapping av krigen mot ultras, og hvilke konsekvenser det fikk for grupper og enkeltmennesker. Skiftet som bidro til at politiet, heller enn andre ultrasgrup-

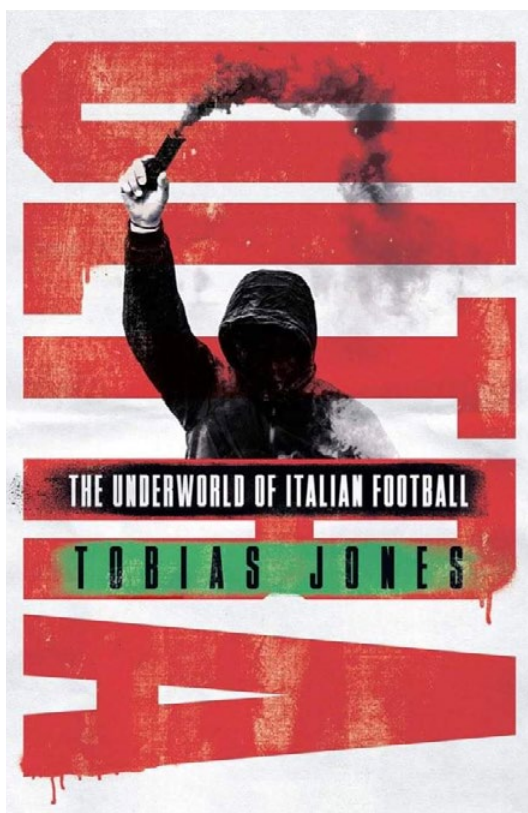
BØKER

peringer, ble ansett som hovedfienden, er også beskrevet. Boka redegjør dessuten for hvordan ultrasgrupperinger bruker systemet for å påvirke klubbene, bl. a ved fanstreiker og bråk, ved å synge rasistiske sanger for å påføre klubben straff hvis den ikke deler ut gratisbilletter, eller forsøkte å ta tilbake kontrollen over draktsalget fra ultrasgruppene.

Samtidig ser vi ultrasgruppene utføre fantastisk positive ting, som å dele ut mat og gi husly til fattige, hjelpe til ved ulykker eller bygge opp treningsanlegg og positive tilbud til unge som faller utenfor vanlige tilbud. I tillegg til å lage tifo, kjøre milevis gjennom hele natta mens de aktivt hindres av politi og forbund i å rekke kampen. Alt dette for å støtte et lag som strengt tatt alle vet at aldri kommer til å oppnå noe stort.

Gjennom hele boka fortelles parallellhistorien til Cosenza, den lille calabresiske klubben på vrista av den italienske støvelen. Her følger vi ultras-munken Padre Fedele (ja, en av lederne der er en munk!!) og co og klubbens strevsomme tilværelse

Tobias Jones bor i Italia, og kjenner landet og kulturen godt, så boka gir i tillegg et godt innblikk i italiensk kultur, italienske særheter og samfunnsforhold forøvrig. Anbefales!

«1312 – Among the Ultras» av James Montague

Boka starter med en setning som gjør at jeg vet jeg vil like resten: «Det jeg finner mest interessant ved fotballen, er også det som blir mest misforstått: Ultras, hooligans, barra bravas, torcidas, de mest lidenskapelige supporterne. Ikke selve spillet, men det som skjer på tribunen, og da spesielt bak de to målene». Der er lista lagt. Det er jo litt tabu å si dette, særlig i Norge, men det er i hvert fall noe jeg selv kjenner meg igjen i.

I motsetning til Tobias Jones' bok, som handler om kulturen kun i ett land, har James Montague vært over hele verden. Og da mener jeg hele verden: Fra Stockholm og Sverige til Ukraina, Balkan, Italia, Sør-Amerika, Djakarta og USA – lista fortsetter... På alle steder har han hengt med ultras, snakket med ledere, funnet interessante fenomener, og vært med på kamper både hjemme og borte. Han graver opp helt utrolige historier, og gir seg ikke før han får snakke med dem det gjelder, noe som gjør at man kommer veldig nære inn på historiene. Allikevel det blir aldri verken skrytete eller fordømmende.

Forfatteren er flink til å finne sære fenomener som har oppstått, han plukker interessante temaer og rare hendelser. Husker du episoden når det kom en drone med det Albanske flagget og landa i midtsirkelen i kampen mellom Serbia og Albania? Han som fløy den, er en av de mange intervjuobjektene som forteller sin historie til Montague. Han møter ultras som sloss i krigen i Ukraina, han er med når det blir bråk i Sverige, og han tar oss med på en vill tur gjennom Sør-Amerika.

Lazio får spesiell oppmerksomhet i begge bøkene, særlig i 1312. Historien om hvordan klubben ble et maktsenter blant høyreekstremister i ultrasverden gjennom en kombinasjon av sportslig suksess, samtidig som organiserte fascister tok makt over tribunen, er spesiell. Enda mer spesielt er det å lese om hvordan ultrasgruppa «Irriducibili» utviklet seg til et kriminelt forretningsimperium, med innflytelse på klubben og dens spillerlogistikk, stadionsikkerhet, billettsalg og merchandise. Gruppa hadde, på sitt største, 14 illegale utsalgssteder for merch og billetter gående i Roma. Det blir det mye penger av! Enkelte i Irruducibili-ledelsen hadde til og med planer om å ta over selve klubben på et tidspunkt. Montague får faktisk gjøre et langt intervju med med Diabolik, hjernen bak det å gjøre en ultrasgruppe til business, i Irruducibilis HQ. Det er rystende, men interessant lesning.

Det blir også tid til en tur til USA og en sniktitt inn i det han mener kan være framtidens ultrasverden. I USA møter vi en slags Disney-franchise av ultras-tribunene, hvor alt er tilrettelagt for en trygg, men «autentisk ultrasopplevelse». Det er et av de mest fascinerende kapitlene, synes jeg, men også et av de mest skremmende. Der er alt laget som en perfekt kopi av sør-amerikansk og europeisk tribuneliv. De liker det visstnok sånn der borte i Unaiten, men for oss

europere er det en beskrivelse av den endelige døden for den frie og levende tribunekulturen. Etter å ha opplevd det selv, er ikke Montague like skeptisk. Han lurte til og med på om det er dette vi må forberede oss på i framtida også her. Da tror jeg at jeg takker for meg og forsvinner nedover i divisjonene, men som en klok dame en gang sa: «Jeg er villig til å prøve alt en gang, unntatt ekteskap og selvmord».

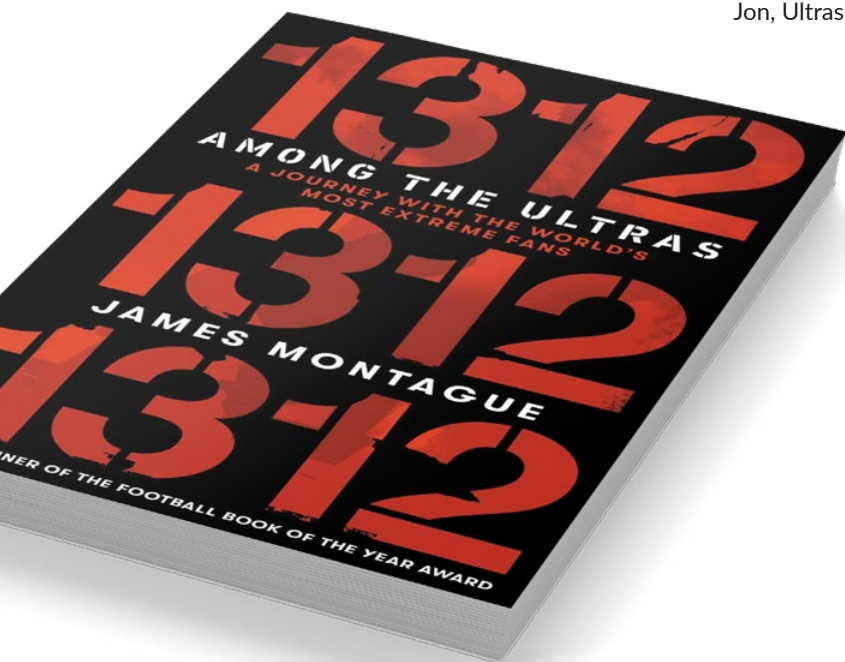
Det har i hvert fall blitt en skikkelig bra bok, som forteller historier om hva som skiller forskjellige lands ultraskultur, men også hva som gjør at de ligner, og jeg tror dette vil være interessant for alle lesere av Stang Ut!

Begge bøkene bygger på enormt masse research, begge forfatterne har forståelse – og respekt – for kulturen, uansett hvor de er i verden, og de blir aldri dømmende eller moralistiske. Forfatterne gir meg heller ingen «youtube-kunnskap»-følelse, men bærer preg av at de har vært på stedet, snakka med folk og har tatt seg tid til å bli såpass akseptert at de faktisk får innpass og kan si noe meningsfylt om kulturen der de er.

Anbefales begge to!

Er dette temaer som interesserer, vil jeg anbefale deg å høre episode #144 «Parla Inglese» av podcasten Pyro & Pivo. Her er James Montague intervjuet om boka, det er noen skikkelige røverhistorier han forteller!

Jon, Ultras Readers Oslo

Fra pølsepapir til kun kort!?

Endelig så skulle vi få vår egen arena. Etter 104 år på diverse arenaer så var det endelig duket for at vi skulle få noe vi kunne kalle hjem. Det var selvsagt stor glede blant liten og stor når vi endelig skulle flytte hjem.

Jeg er selvfølgelig utrolig glad for at vi har fått en stadion som er vår. Litt trist at folk ikke skjønner at den heter Vålerenga Stadion og at den aldri kommer til å hete noe annet uansett hva folk prøver å si. Så vi legger'n død som Jon Almaas pleier å si!!

Med ny stadion på plass så burde jo alt være fryd og gammen men er det det? Mista vi noe på veien?

Det er flere ting som gjør at jeg av og til tenker at vi nesten gjorde som Per Spellemann: Vi bytta bort sjela, fikk stadion igjen!!

Hvorfor det? Stadion er da fet nok den og den fineste i Norge!!

Visst faen er den fet og en glimrende stadion, men den er direkte kjønnsløs.

Hvor faen er grafittien i inngangspartiene og på alle grå flater rundt stadion? Vi har masse flinke folk, gamle tifoer og motiver som kunne prydet stedet og gitt den et særpreg.

Hvis du drar opp når det ikke er kamp så er det kun en Vålerenga loge på den ene siden som vender mot Øst som viser at det er her vi hører hjemme.

For å si det på en stygg måte så kunne det like gjerne vært Odd logoen istedenfor og det sier litt om hvor kjedelig stadion ser ut fra utsiden. Vi er Vål'enga, arbeiderklasse og subkultur!!

Her må noen i klubben ta seg sammen og samtidig sørge for at når du kommer til Valle så ser du umiddelbart at dette er Vålerenga Stadion uansett når man er der.

Klubben har heldigvis snudd i saken om at man kun kunne betale med kort eller Vipps så i år er det faktisk mulig å betale med gode gammeldagse kontanter.

Hva klubben tenkte på når klubben som er kjent for regnskap på pølsepapir plutselig fant ut at de ikke ville ha kontanter i kioskene er over min fattevne. I fjor var det kun Vipps og kort som gjaldt. Det er ikke vanlig at barn på 7-11 år har Vipps eller kort så da måtte foreldrene bli med for å få betalt

Veit de ikke hvem vi er? Vi er en gjeng med trygda flass, småkjeltringer, folk som jobber svart, dopselgere og annet rask. For oss så er kontanter fortsatt noe vi bruker i stor skala og det vil vi fortsette med.

Og det siste som har blitt værre for hvert eneste år er innslippet. Klubben ønsker at folk skal komme og lage god stemning og det er gjerne de som står på supportertribunen som bidrar mest til å lage liv.

Så hva er da meninga med å behandle samtlige av disse som potensielle terrorister? Vi blir ikke engang ønsket velkommen og spurt om det er greit at de ransaker deg! Neida, det er rett på og noen har vært i overkant nøye og trege. Noe som fører til kø og irritasjon.

Kan noen i klubben fortelle meg hvor mye dere har beslaglagt som dere har funnet inne i capsen til folk? Jeg må ta den av hver eneste gang, har til og med vært nødt til å ta av meg solbrillene.

Jeg kunne forstått at de vil sjekke formen men når man står helt rolig i kø uten å si et ord og ikke har drukket så blir det for dumt.

Etter min mening så bør klubben gå i seg selv og finne ut hva de vil. Jeg har lyst til å stå på tribunen, syng meg hes og flagge i klubbens farger men det virker som om dere ser på oss som et problem.

Vil dere egentlig at alle som kommer på kamp skal sitte pent og komme med høflig applaus ved mål? For det kan jeg si med en gang, sånn vil ikke jeg ha det så da blir jeg heller hjemme!

Det er den retningen det går i når folk som meg vurderer om jeg heller skal sette meg på langsiden, da slipper jeg kø for å komme inn og jeg blir ikke sjekket så sant jeg ikke har med bag eller sekk.

Akkurat nå så bruker klubben masse penger på å irritere sine mest lojale og trofaste fans noe de burde holde seg for gode til.

Dessuten så burde klubben nå ha lært seg at hvis vi vil ha med oss noe inn på stadion som ikke er lov så får vi til det uansett hvilke tiltak de iverksetter.

Så min bønn til klubben er at dere tar dere en tur i klubbens lost and found avdeling for å finne tilbake det lille som er igjen av sjel. Vi trenger den mer enn noen gang

Vål'enga har aldri vært som alle andre (selv om vi er på god vei nå) og skal heller aldri bli som alle andre. Det er vi som er størst, vakrest og best!

DaddyCool

Sitte gjør vi på dass,

For 21 år siden så innførte UEFA all-seated på alle internasjonale kamper. Dette etter bl.a. annet de tragiske ulykkene på Heysel og Hillborough selv om det ikke var ståplasser som var grunnen til problemene under noen av disse episodene, men som alltid så er det lettest å skyldte på fansen og straffe disse kollektivt.

Ikke bare ble det redusert kapasitet på de fleste arenaer, men prisene steg betraktelig slik at mange ikke lenger hadde råd til å følge sine egne lag.

Selv om flere ligaer har åpnet for ståplasser så er det UEFA og England som sitter med bremsene på. Det er flere klubber i England som nå har åpnet for at folk får lov til å stå på enkelte felter.

Wolverhampton har fått lov til å bygge en tribune med safe-standing og Tottenhams nye stadion har også en seksjon med safe-standing så det går sakte men sikkert i riktig retning.

Det kan nesten se ut til at engelske FA har sett på det som skjer i Tyskland med fulle tribuner og et yrende liv og forstått at det er ikke England folk som vil oppleve skikkelig tribuneliv reiser til lenger.

På tribunen i PL i dag finner man vel stort sett asiatiske og norske turister men vi får håpe det kan snu. Og det er ingen tvil om at UEFA aldri kommer til å snu i denne saken før England innfører ståplasser igjen.

Football Supporters Europe (FSE) hadde i sesongen 2017/2018 en undersøkelse angående de ståplasser for bortesupportere:

**«Safe standing finnes i mange varianter og
dagens stadioner består ikke lenger av betong
i oppløsning eller morkent treverk.**

vi vil ha ståplass!!

97 % av de som reiste på kamper i CL fikk lov til å stå.

95 % av de som reiste på kamper i EL fikk lov til å stå.

Dette viser at fansen ønsker å stå og at det tydeligvis ikke medfører problemer eller større utfordringer for arrangør.

Eneste som ble sett på som et problem er at en del klubber (spesielt i Tyskland) må montere seter der de ellers har ståplasser og at dette er kostbart for klubben og også en sikkerhetsrisiko. Setene blir ødelagt og når alle står uansett så er det lett å snuble eller å få vrikket foten.

FSE har sendt et åpent brev til Cefrin i UEFA der de ber han pent om å revurdere ståplassforbudet på bakgrunn av at flere land i Europa nå har ståplasser uten at det er annet enn positivt og at fansen ønsker å stå på egne områder.

Safe standing finnes i mange varianter og dagens stadioner består ikke lenger av betong i oppløsning eller morkent treverk.

Det pågår også en kampanje der alle lag som er knyttet til FSE har bannere med «EUROPE WANTS TO STAND» når de spiller i e-køppen.

Kanskje Klanen også burde hatt et slikt banner en kamp, selv om vi er langt unna e-kjøpp så kunne det jo ved en slump hende at vi havner der igjen. Sammen er vi sterke.

Så det ser faktisk ikke ut til at undrenes tid er forbi ennå og at vi en vakker dag får tilbake ståplassene i hele Europa. Det er nok noen år igjen og gutta i dress er nok skeptiske men vi er flere!!

DaddyCool

JE LIK ITTE VÅLERENGA!

– en overfladisk reise i tid

Prolog. Vi skal legge ut på en reise tilbake i tid. Vi skal til en tid hvor hockey var hockey, og Stavanger Oilers ikke fantes. Vi skal ta en liten kikk på enkelte elementer som har vært med på å krydre kjærlighetsforholdet/rivaliseringen mellom Vålerenga og Storhamar.

In the beginning

I begynnelsen, altså på slutten av 70-tallet hadde Storhamar noen sporadiske opptredener i den øverste divisjonen. Store Vålerengastjerner valset rundt med veike Hamar-gutter og VIF vant oppgjørene ofte med 8-10 mål. Som en kuriositet kan jeg nevne at det var Harry «Putte» Haraldsen som scoret Vålerengas første offisielle mål mot Storhamar. Finn Paulsen scoret Storhamars første mål mot Vålerenga.

Det glade 80-tallet

Vålerenga hadde allerede vært den ledende maktfaktoren i norsk ishockey i litt over 25 år, med sine 11 kongepokaler, da Storhamar først kom på banen og etablerte seg i Norges gjeveste hockeyselskap sesongen 1982/83. Vålerenga hadde vært inne i en liten tørkeperiode når det gjaldt hamstring av kongepokaler, men begynte utover 80-tallet å få et slagkraftig lag med spillere som Jim Marthinsen, Jon Magne Karlstad, Roy Johansen og Petter Thoresen for å nevne noen. Furuset var på denne tiden Vålerengas store fiende samtidig som at lagene Stjernen og Sparta begynte å slå kraftig fra seg sportslig.

Den famøse kampen

Utover 80-tallet ble Vålerenga ansett som en kjepphøy storebror på Hamar. Enga hadde også med seg en særdeles brautende og brutal gjeng på slep da de gjestet hockeyhallene rundt omkring i landet. Frykt spredde seg på flatbygdene hver gang Vålerenga kom på besøk, og det hele ble toppet seg i den famøse/legendariske kampen mellom Storhamar og Vålerenga i Storhamar Ishall lørdag 18.oktober 1986. Kampen skulle vært spilt på søndag, men hadde blitt flyttet til lørdag uten at dommeren hadde blitt underrettet. Med ingen dommer til stede ble kampen utsatt i ca. 1 time.

Denne ventetimen var preget av fyll, slagsmål og andre mindre imponerende ablegøyer fra Vålerenga supporternes side. Tidligere på dagen hadde også Vålerengas supportere

Fullkommen skandale

en uformell «fest» på det lokale kjøpesenteret hvor blotting og urinerer i kjøttdisken var noe av innslagene. Den kvelden ble en milepæl i historien mellom Vålerenga og Storhamar. Det var her den store gnisten ble tent hos Hamarfolket. Det var her hatet mot Oslos stolthet nådde nye uante høyder. Når det gjelder selve kampen så endte det med at John Kjær, faren til Lars Erik (Storhamar) og Jan Tore (Vålerenga) dømte kampen. Vålerenga vant for øvrig oppgjøret 6-4. Da kampen var slutt måtte Storhamars trener Lasse Beckmann stanse testosteronbefengte Storhamarsupportere i å storme spillerboksen til VIF.

90-tallet

På tidlig 90-tallet tok Vålerenga tre raske kongepokaler. Med Furuset i fritt økonomisk og sportslig fall, og med olympiske leker for døren så vokste mjøslaget seg store og sterke. Og rivaliseringen mellom klubbene økte. Spillere valfartet til Hamar – Tom Erik Olsen, Ole Eskild Dahlstrøm, Petter Salsten og Petter Thoresen for å nevne noen. Oppgjørene mellom Storhamar og Vålerenga hadde utviklet seg til intense kamper med mange mennesker til stede. Atmosfæren i hallene var fylt med hat, og politioppbudet var stort hver gang klubbene møttes. Vålerenga hadde på denne tiden spillere som gjorde seg særdeles upopulære på Hamar med sine fysiske opptredener på isen. Øystein Olsen og Tommie Eriksen var to av disse gutta. Hver gang Øystein og Tommie var på banen startet en pipekonsert uten sidestykke. Mynter og skjellsord haglet i mange minutter hvis Øystein eller Tommie satt i utvisningsboksen.

Den 8. oktober 1995 gikk det så langt at treneren til Storhamar, Gøran Sjøberg, etter å ha blitt bortvist av dommer endte opp i et slagsmål med Øystein Olsen inne i Vålerengas

spillerboks. Sjøberg fikk i etterkant sparken i Storhamar etter denne hendelsen. Utover 90-tallet befestet Storhamar seg som en maktfaktor i norsk hockey. Laget vant 3 strake NM-gull. To av gullene ble også feiret i løvens hule, Jordal Amfi. Fra 1995 og utover var det kun to lag i hockeynorge. Det var Vålerenga og Storhamar. De hadde stort sett monopol på å spille finaler mot hverandre.

9-1, vi glemmer aldri

I november 2000 ble det spilt Continental cup i Hamar OL-amfi. Semifinalegruppen besto av London Knights, HC Minsk, Storhamar og Vålerenga. Vinneren av gruppen ville nå finalespillet. Før siste kamp i gruppespillet var situasjonen slik at Vålerenga ville gå til finalespill hvis Storhamar unngikk å tape med mer enn 3 mål mot et middelmådig Knights fra London. Storhamar tapte kampen 9-1 og Vålerengas finaledrøm ble brått revet vekk. Mange mente Storhamar «la» seg for å hindre at Vålerenga kom seg til finalserien, og fikk det glatte lag på sportssidene over hele landet i en tid hockey knapt ble nevnt i riksmidia. Storhamar-fansen jublet for hvert eneste mål deres eget lag slapp inn, og for å toppe det hele kastet London-spilleren som fikk bestemannspremien denne inn i spillerboksen til Storhamar. Denne skandalen blir i ettertid latterliggjort og feid under teppet av folk som støtter Storhamar, men på privaten er det flere som innrømmer at det ikke var deres flotteste øyeblikk. Storhamar-sponsor HEAS meldte også da overgang til Vålerenga i kjølvannet av dette. Denne kampen var kanskje toppen av rivaleriet, da ting gikk for langt.

Utover 2000-tallet fortsetter Vålerenga og Storhamar å regjere norske hockeybaner selv om Frisk/Asker ypper seg ett par ganger. På selveste Luciadagen i 2005 taklet Vålerengas Aleksander Nervik Storhamars Mikael Tjällden så han falt om og slo hodet i isen. En ambulanse blir kjørt inn på Jordal og Tjällden endte sin hockeykarriere den dagen.

Epilog

Forholdet mellom Vålerenga og Storhamar har mildt sagt vært turbulent. I tillegg til episodene nevnt over så har det vært utallige kamper hvor det utenomsportslige fokuset har dominert de siste 35 årene. Mangeslårkamper, politieskorter, rasering av pub`er m.m. Alle disse episodene har vært en avgjørende faktor for hvordan forholdet mellom klubbene har utviklet seg. Det er slik man får en erkerival. En historie fylt med sportslige og usportslige innslag som har satt seg inn i sjelen til begge lags supportere. Men som vi sier i Vålerenga: «Vi hater alle og alle hater oss!» Vi hater bare Storhamar mye mere enn dere andre.

TOPP 10 VÅLERENGA-LÅTER

I gamle dager for å fylle en fanzine, lagde man gjerne noen Topp 10-lister. Stang Ut har fått Richard Jansen til å sette sammen sin Topp 10-liste. Vi føler at vi snakker med en ekspert på dette området. Han har ca 10 000 låter ...

Her er min Topp 10 Vålerenga-låter liste:

1. Ære være Espen B
2. For Enga Islandsgate
3. Kassesnekkeri Oslogjengen
4. Vi er alle fra Vålerenga Gatas Parlament & Fingern
5. En by, ett lag Astronaut
6. Veien, sannheten og livet Whalers
7. Vålerenga Kjerke Ragnulf & Klanen
8. Ibsen var Vålerenga fan Black Debbath
9. Vi skal vinne alt på Ullevaal (97) A-laget & Klanen
10. Det er nå vi lever Dirty Callahans

Stang Ut takker Richard Jansen for sitt bidrag til fanzina.

El Fiingo

Stang Ut sin evig praktikant Thomas Ole Aass har tatt en prat med Lars Erik Schau om prosjektet Vår Fotball.

Fortell litt om Vår Fotball og hvorfor man startet opp dette prosjektet?

Vår Fotball var en ide jeg har grublet på en stund. Mange er lei av å se Qatar og disse landene bruke fotballen og også andre sporter som Ishockey, Håndball etc. Men folk blir kyniske fordi de tror det ikke er mulig å gjøre noe med. Til slutt tenkte jeg at vi kan prøve å bruke fotballpyramiden, for vi har jo medbestemmelsesrett i klubbene.

Jeg luftet noen ideer rundt på twitter om å lage en slags verktøykasse eller ressurside hvor folk kan stemme inn forslag til klubbene, for så å få en klubb til å fremme forslag på fotballtinget for å legge føringer på NFF. Brann-supporter Erlend Vågane meldte seg. Han har tidligere hatt suksess med å fremme forslag til fotballtinget med Hasunds Hund FK.

Sammen ble vi enige om at vi må ha ferdiglagede årsmøteforslag som nærmest kopieres.

Deretter lurte jeg på hvordan vi skal ordlegge oss. Hva er den riktige beskrivelsen av et slikt land? Jeg kontaktet Amnesty, og fikk den beskrivelsen om «grove, systematiske brudd på menneskerettighetene».

For å mobilisere bestemte jeg meg for at supportergrupperinger i Norge skulle kunne gi sin tilslutning til initiativet. Deretter ville de kunne lage merch, stickers etc med vår logo.

Responsen var over all forventning. Noen uker senere har vi tilslutning fra 11 norske klubber (skrivende stund) pluss NSA, i tillegg til at jeg har fått flere henvendelser fra folk som tilbyr hjelp og ekspertise. Inklusive en fagekspert på menneskerettigheter.

Supporter-Norge har jo hatt ulike aksjoner som fotball skal spilles i helgen, blussing på matcher osv. Tror man at Vår Fotball kommer til å få gjennomslag?

Etter å ha hørt responsen rundt omkring tror jeg det. Blant annet fordi for mange av disse klubbene så er det å slå inn en åpen dør. Det er neppe aktuelt for de å bli sponset av Etihad eller Qatar, og de har kanskje ikke råd til å reise dit heller. Og jo flere som binder seg, jo flere vil føle at de må stemme for et evt forslag på fotballtinget, om det blir nå eller neste år. Jeg tror vi får mye momentum fremover ettersom skandalene og likhaugene rundt Qatar-VM blir større.

Det er ett ganske ferskt prosjekt. Hvordan har responsen vært så langt?

Se spør en kanskje :)

Hvor kan man følge med, eventuelt melde sin supportergruppering inn at man støtter dette her?

Alt finner man på vaarfotball.no

Josimar har lenge drevet med gravende journalistikk, tror Vår Fotball at flere mediehus følger etter dette i Norge?

De fleste mediehus har ikke tid eller ressurser til å sette av journalister til å jobbe med disse spørsmålene. Det er dyrt og vanskelig, og avisene skal ha ut klikkvennlige saker hver dag. Da er det lettere å tråle Twitter for å se hva folk skriver om Haaland og Solskjær. Josimar har gjort en kjempejobb i lang tid.

Noen andre nettsteder med flinke gravende journalister dere kan anbefale?

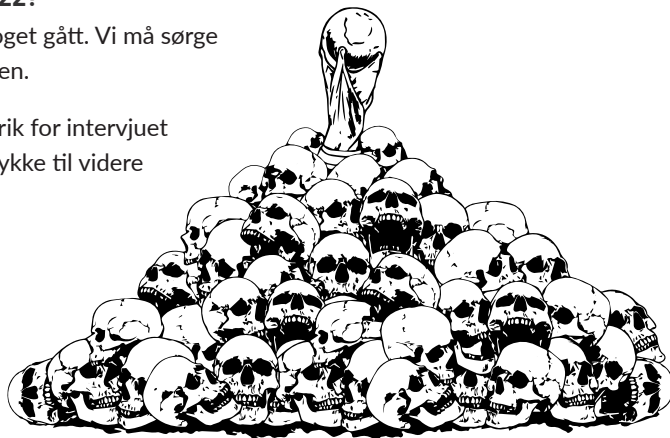
idrettspolitik.no med Andreas Selliaas.

Blir det VM i Qatar 2022?

Ja. Dessverre er nok toget gått. Vi må sørge for at det ikke skjer igjen.

Stang Ut takker Lars Erik for intervjuet og ønsker Vår Fotball lykke til videre med prosjektet.

Thomas Ole Aass

**FIFA WORLD CUP
Qatar2022**

MÅTEHOLDSFOLK! AVHOLDSFOLK! MEN OGSÅ DEN SOM KANSKJE TAR LITT FOR MYE!

Alle er velkomne til våre
arrangementer i 1979.

Det eneste vi forlanger er at
en møter *edru* og at
«medbragt» ikke nytes!

Hjelp oss å avvikle våre kam-
per etter disse enkle regler,
slik at våre vakter slipper å
aksjonere med bortvising e.l.
Dersom våre vakter må tre i
aksjon regner vi med god støt-
te i publikum omkring.

Hold deg for god
for tribunefyll

Har du øl og er glad

1979-utgaven!

**Vi kunne ikke sagt det bedre enn denne perlen
fra kampprogrammet i 1979:**

Skal du ta deg en øl, så hold deg edru.

Selv om du kanskje tar litt for mye.

*Og har du en full kamerat, så hjelp vaktene
med å få kasta'n ut fra tribuna!*

Det er vel trygt å si at forandringa fra å bli sett
på som en halvkriminell fyllik, til å ha en egen,
supporterdrevet pub med uteservering på eget
stadion har vært til det bedre for de fleste tribu-
nedrankere. Tribuneslitere!

Jonte, Ballkroa

Meld deg inn i klubben i ditt hjerte!

Som medlem får du:

- ... delta på medlemsmøter med trenere, styret og administrasjonen
- ... bestemme i klubben i ditt hjerte, med stemmerett på årsmøtet, etter fylte 15 år
- ... medlemsrabatt 300,- på sesongkort
- ... forkjøpsrett til sesongkort, billetter og evt. cupfinale
- ... Vål'enggutten – medlemsblad for Vålerengens Idrettsforening

Alt dette er vel og bra. Det punktet du bør bite deg merke i er kanskje først og fremst nr 2. Ting går fint i Vålerenga for tida, men det er ingen selvfølge at det fortsetter sånn i all framtid. Den moderne fotballen med sine tilpasninger til TV-avtaler og stadig økende grad av kommersialisering, markedstilpasning og generell konsulent-tilpassa forflatning kan banke på døra neste uke eller neste år. Da er det viktig at engasjerte medlemmer som kan stå opp for tradisjonelle østkant, Vålerenga-og fotballverdier der avgjørelsene tas. Det er på årsmøtet, og skal du stemme der, må du være medlem.

Alt dette får du for latterlige 300,- som du altså får trukket fra igjen når du kjøper sesongkort. Meld deg inn på klubbens hjemmesider, send mail til medlem@vif.no, eller rett og slett gå i sjappa og få hjelp der. Enkelt, hva?

– byens bankende hjerte –

Stickers til folket!

I januar 2020, mens verden ennå var fri og åpen, og neste sesong var noe man så fram til å kunne se fra tribuna, starta jeg opp Instagramkontoen *Ultras_Stickers_Oslo*. Her poster jeg bilder av egne og andres supporterstickere. Først og fremst fordi jeg liker denne delen av supporterkulturen, men også fordi jeg allerede hadde ganske mange bilder på mobilen jeg ville dele. Hvis du søker på Instagram, finnes det hundrevis av slike kontoer, og kulturen for både bytte og samling er veldig stor. De fleste andre klubber med litt respekt for seg selv har dessuten en IG-konto med bilder av stickers, og jeg synes ikke Oslo og Vålerenga skulle være noe dårligere. Og responsen fra både Vålerengamiljøet og andre deler av supporter-Norge har vært helt fantastisk!

På *Ultra_Stickers_Oslo* prøver jeg å holde en nøytral tone, og jeg poster gjerne bilder fra andre norske lag. Til og med LSK og Brann får plass uten for mange spydige kommentarer. Vi er tross alt ikke så mange som holder på med dette her til lands, så i denne sammenhengen backer jeg gjerne kulturen uansett hvor i landet den kommer fra.

Da jeg starta IG-kontoen gikk det ganske kort tid før jeg også ville lage stickers selv og ta mer aktivt del i moroa. Sammen med en kompis fikk laget jeg en gruppesticker for vår lille gjeng «Ballkroa» fra miljøet rundt Last Train. Vi fant ut hadde noe sånt som 25 års fartstid på tribunen sammen, og det var egentlig på høy tid å sette vårt merke på byen på flere måter enn det vi hadde gjort til nå.

Seinere, en kveld på Enga Pub i fjor, handla jeg en bunke stickers av Vålerenga Landhandels don Corleone av alternativ merch, Mikkell. Jeg tok et par øl (husker dere når vi gjorde sånt ...?) med gutta i Vålerenga landhandel, og vi ut at vi skulle inngå et samarbeid for å leve ut Mikkels slagord «Stickers til Folket». I møte med sånne tribunekapasiteter sier man jo ikke nei, så vi bytta litt stickers, jeg fikk noen gratis pins under bordet, og vips så var vi en enhet. Vi fant en fin arbeidsdeling, hvor jeg tegner og designer, Svenna betaler, og Mikkell står for salget. Dette har resultert i at vi nå sitter på et utvalg stickers som begynner å bli ganske respektabelt. Ingen av oss har noen erfaring med design, men vi har fått noe hjelp fra folk som veit hva de driver med. Det meste har vi likevel gjort sjøl etter en prøv-og-feil-filosofi, så en del design bærer kraftig preg av DIY ånden, men det bare kler oss, synes vi.

Distribusjon av stickers foregår først og fremst som salg på kampdager og på Vålerenga Landhandels utsalg på Enga Pub. Dette blir det ikke så mye av for tida, så vi har tatt på oss litt godt gammaldags postordresalg mens vi venter på at verden blir normal igjen. Det har gått så det suser, og vi selger unna i en fart vi egentlig aldri hadde turt å håpe på.

Hvis du er interessert i å få tak i stickers, er Ikaros selvfølgelig en stødig leverandør av kvalitetsdesign. Også Ikaros Yngre gjør egne ting. Sjappa har noe, og det er signaler om at det vil komme et større utvalg der. Også er det Vålerenga landhandel, selvfølgelig. Flere små grupper og enkeltpersoner har brukt lockdown til å lage egne stickers, og er

det noe du lurer på for å komme i gang med å lage noe selv, er det bare å spørre. Vi hjelper deg også gjerne med å kontakte trykkerier, hvis du ønsker det.

I 2021 håper jeg å se mange nye design, og masse stickere i rødt, hvitt og blått rundt i byen! Jeg har etter hvert gjort det til en æressak, eventuelt en mild form for OCD, å alltid sette igjen en liten bit av Vålerenga hvor enn jeg ferdes. Det har jeg en sterk følelse av at flere og flere der ute også gjør, jeg har sett bilder av Vålerengastickere i Japan, Namibia, New York, Lillestrøm og på toppen av Glittertind. Og til sommeren skal vi til Europa! Det er klart at alle byer som er så privilegerte å få besøk av Vål'enga, skal få noen pene minner å huske oss for klistra opp på takrenner, gateskilt og diverse dassar hvor vi har vært innom.

Følg gjerne [Ultras_stickers_oslo](#) på Instagram, Facebook og Twitter for inspirasjon! Det er også oppretta en gruppe på FB som heter Norske Ultras Stickers, der kan du komme i kontakt med samlere, bytte, få tips og råd, eller bare poste og chatte.

Stickers til folket!

Jon, CEO, gründer og hovedtillitsvalgt i Ultras Stickers Oslo, samt stickerskonsulent og verneombud i Vålerenga Landhandel

Bohemen Curling

Dette er en sak Stang Ut har jobbet med i mange år. Endelig har man klart å få til ett intervju. Bli med videre hva Bingo svarer.

Fortell litt om Bohemen Curling, når startet dere opp osv?

Bohemen Curling er en vennegjeng med litt over gjennomsnittlig interesse for curling. Laget består for tia av Bingo (skip og oppmann), Sid (viseskip), Sjømann (eminent første-sten) og Lille-Erik (andre-sten), med Sef fra The Phantoms som superreserve. Laget oppsto på tidlig 2000-tallet, med Skeid-supporter og Bohemen-vanker Rune Snorre som primus motor. Det var ganske mye utskiftninger og mye div folk innom, deriblant Chelsea-Petter og Roger med tenna. Sid kom med i slutten av 2001, Stokkiboy litt seinere. Laget gikk i oppløsning under 04-sesongen. Etter mye masing fra Sjømann gjenoppsto laget til 2017-sesongen, jeg blei shanghaia en ettermiddag på B. Stokken, som da var skip, kom bort til meg og mente at jeg var jo rimelig interessert i curling. Det er jeg jo, og da de mangla en for å kunne stille fullt lag blei jeg med ut til Bygdøy. Utrolig nok satte jeg en tellende sten og fikk blod på tann. Stokken skada seg stygt i oppkjøringa til 2018-sesongen og måtte dessverre gi seg. Et stort tap for laget. Sia har jeg fungert som skip. Lobo-Tommy spilte et par sesonger, men måtte gi seg, da mandagskamper med derpå følgende bankett på B. førte til at han forsov litt vel mange ganger til jobb på tirsdag.

Hvor pleier dere å spille matchene og pleier det å være mye folk å se på?

Vi har hjemmebane på Bygdøy, men hvor vi spiller kamper veksler mellom hjemmebane, Snarøen og Jar. Vi trives seff best hos oss sjæl, det er en liten hall med bare to baner, hyggelig peisestue og avslappa stemning. Vi er ikke akkurat en publikumsmagnet, men siden vår hovedsponsor Steady Teddy har flytta rett bort i veien for hallen vår, hadde vi planer for å invitere han og andre entusiaster til hjemmekampene denne sesongen. Pandemien har jo satt en stopper for det...

Hvor lenge varer en match og ruller dere på hvem som er skip?

Siden det er få haller og begrensa med plass kan vi ikke følge de internasjonale reglene til punkt og prikke når det gjelder tid. Vi har 2 timer til rådighet når vi spiller, det holder som regel bare til seks omganger, kommer litt an på hvor mye tid det går til diskusjoner rundt taktikk og problemløsning i spillet. Jeg er i navnet skip på laget, men jeg og Sid skifter på å skippe, litt etter dagsform osv. Uansett pleier Sid å være siste-sten, jeg kan være god å ha som tredje-sten da jeg er forholdsvis grei på å enten rydde unna guarder eller i boet, samt sette opp guarder om vi trenger å beskytte egne stener. Sid har en litt «finere» hånd og er bedre på å snike stener inn i boet.

Er det vanskelig å få nok til å være med å spille?

Det har vært tidvis vanskelig å stille fullt lag, siden vi ikke er godt forspent med reserver. Langvarige skader, sjukdom o.l. har gjort at vi tidvis har vært nødt til å be om utsettelse eller spille med tre mann. Det det som er veldig synd med at denne sesongen har gått i

vasken, ikke bare har vi fullt lag, som med litt triksing og miksing med vaktlista på B kan stort sett stille, vi har endelig en reserve som alltid kan stille på kampdag om det skulle trenge.

Er det felles avreise fra Bohemen, ved seier så blir det bankett?

Stort sett felles avreise, vi møtes gjerne på B en liten time før avreise for litt lettere «oppvarming». Bankett blir det åkkesom, seier eller tap. Dog blir banketten gjerne litt «lystigere» om vi kan feire en sjelden seier...

Hvilket nivå spiller dere på? flest seiere eller tap?

Vi spiller på lavt, lavt nivå. Vi er i tredje divisjon, lavere kommer man ikke i systemet. Seirene er få, men desto gledeligere. Problemet vårt har vært å få til felles treninger, da jeg og Sid jobber vakter og ikke alltid like lett å få fri samtidig utover kampdag. Lille-Erik jobber tidvis døgnet rundt, så ikke lett for han å prioritere trening. Vi er en lettere skadeskutt gjeng, så ofte er det rygg/skuldre/knær osv som setter en stopper for treninger. I år fikk vi tilbud fra en av ringrevene i Bygdøy Curling Club om å trene oss, merkelig nok ser han noe i laget, og ville gjerne tilføre oss det vi trenger for å kunne kjempe om opprykk. Så nok en gang, denne sesongen så det ganske lyst ut når det gjelder både trening og kamp – typisk nok at vi da havner i lockdown når det gjelder hallidrett...

Hvor er Bohemen Curling om 5 år?

Da ligger vi sann midt på treet i andre divisjon og vi har et andrelag bestående av litt yngre folk som er klare til å overta stafettspinnen når vi ikke gidder/klarer å spille mer.

Har du lyst å spille med Bohemen Curling, sponse eller kjøpe merch av de? Ta kontakt med Bingo på bingo1913@hotmail.com

Stang Ut takker Bingo & Bohemen Curling for intervjuet. Ønsker de lykke til videre.

/Miguel El Fingro

Fra Kampen via Jobbsjansen til

Stang Ut er så heldig at man har fått til ett intervju Robin Grov. En kjent person innad i supportermiljøet i Vålerenga som virkelig står på. Bli med videre og les intervjuet.

Hvem er Robin Grov?

Halla, Mikkell! Nei, det er et godt spørsmål. Jeg er 26 år og er fra verdens vakreste sted: nemlig Kampen. Gikk 7 år på Kampen skole etterfulgt av 3 år på Jordal. Spilte selv hockey og fotball i VIF fra jeg var 6 år. Ga meg med fotball da jeg ikke ble tatt ut på første-laget i en alder av rundt 13 og fortsatte med hockey. Jeg var mye bedre i fotball, men garderoben og miljøet rundt hockey'n er noe helt spesielt. Og jeg elsket hvert sekund. Hang på Jordal døgnet rundt. Ga meg i en alder av 15 år. Da begynte det å bli såpass seriøst at jeg ikke kunne vimse rundt lenger. Kom inn gutter med helt andre ambisjoner enn meg som likte best å fase i garderoben og svette minst mulig. Nå jobber jeg på Hasle skole, som vi kommer til nærmere og kommenterer fotball og hockey for TV 2. Jobbe med barn og med toppidrett Det beste av to verdener!

Du gjorde noen grep som veldig ung. Du var med i Vålerenga Fotball sitt jobbsjansen prosjekt. Fortell om det?

Min skolegang på videregående var vel ikke all verden. Har faktisk aldri fullført VGS – og fløy rundt i halvannet år før Jobbsjansen ble aktuelt. Det var daværende supporterkoordinator, og min gode venn, Espen Knutsen som kom med forslaget og ville at jeg skulle stille på intervju på Valle. Noe jeg takket ja til. Og det er jeg særdeles takknemlig for i dag. Søstrene Marte og Maren Vik Edvardsen og Christian Deberitz skapte et fantastisk samhold med gjengen vi var. Opp om morran, felles frokost, fotballøkt og masse annen moro. Flere kurs som var nyttige for en syltynn CV og rutiner på plass før vi fikk muligheten til å ta steget ut arbeidslivet takket være Jobbsjansen sitt gode rykte og kontaktnettverk. Jeg havnet på Hasle skole og nærmer meg nå 7 år i jobben etter mulighet fra Knut Lampe som utelukkende tok meg inn pga jobbsjansens gode rykte. Det var redningen min. Og Knut og jeg er i dag fortsatt gode kamerater, selv om han holder med Haugesund.

Vil også nevne Lars Eirik Eggen som var sjefen for samfunnsavdelingen i VIF. Han ga seg nå i høst etter nærmere 20 år i klubben. En hedersmann.

Jobbsjansen anbefales på det varmeste!

Du jobber på skole og du kommenterer fotball for TV2. Hvordan rekker du alt sammen?

Haha, det går litt opp og ned. Noen perioder er mer hektiske enn andre. Men det blir lange dager og lite helgefri. Samtidig: går jo ikke an å klage på det. Kommentere fotball og jobbe i TV2 er jo en liten barndomsdrøm. I hvert fall helt siden jeg fikk beskjed av

å kommentere fotball på TV2

Vålerenga Fotball om at jeg ikke ble tatt opp på førstelaget i en alder av rundt 12-13 år. Blod, svette og tårer var vel aldri helt min stil. Da er det deiligere å kunne prate for meg. Selv om jeg av og til syntes litt synd på meg selv når jeg sitter stivfrossen på t-banen på vei hjem etter 16 timers arbeidsdag.

Hvordan er det å kommentere fotball, er det mye å sette seg inn før en kamp? Noen faste ritualer du har som må 1 liter sjokomelk f.eks.

Det er vanvittig moro! Det er selvsagt en god del å sette seg inn i. Premier League er sånn sett lettere, fordi man har tilgang på så mange statspakker og innhold. Samtidig er det der folk er mest årvåkne og følger med. Så man må være på tå hev. Spansk og italiensk må jeg gjøre absolutt alt fra scratch. Det kan være en utfordring av og til. Når det gjelder ritualer, så pleier jeg stikke innom Petrus i Helgesensgate hvis jeg rekker. Særlig god mat til en rimelig penge. Kjøttkaker, biff eller laks. Har fortsatt til gode å finne noe på menyen som ikke er godt.

Ditt beste/verste minne som kommentator?

Vi kan ta det hyggelige først.

Barcelona – Osasuna i slutten av november. En ukes tid etter at Maradona hadde forlatt oss. En vakker seanse på Camp Nou før avspark. Messi banka ballen opp i krysset ca kvarteret før slutt. Dro av seg drakta og hadde en småslitt Newell's Old Boys-drakt med nr. 10 på ryggen og pekte opp mot himmelen. Den nest største med en rørende hyllest til den aller største. Det var meget stort. Og den blir vanskelig å toppe. Bare så synd at den gikk foran tomme tribuner...

Over til det verste: da skal vi også tilbake til spansk fotball. Sevilla – Real Madrid. Etter at jeg hadde gått gjennom lagoppstillinger og alt, så kom det en gammel mann på minst 80 år ut på gressmatta. Full applaus fra samtlige spillere og trenere. Sevilla-gutten

Sergio Ramos nesten i tårer. Og jeg hadde null peiling på hvem han var. Gamlefar brukte så enormt lang tid også. Prøvde å søke opp underveis, men det var helt sjanseløst på spansk. Endte med å ikke si et eneste ord på 3,5 minutter. Da var jeg ikke høy i hatten. Og jeg vet enda ikke hvem det var ute på gressmatta.

Du er kjent for å ha spilt hockey også, har du vært på nye Jordal Amfi?

Kjent og kjent, fru Blom. Er noen fine historier der også. Stig Myggen Johansen prøvde jo å pushe meg i alle år, men det var jo helt sjanseløst. La opp mars hvert år, og gjorde comeback da isen var tilbake rundt september. Sommertrening bestod av brytetrening hver søndag kl. 17. Men da skulle jeg på Ullevaal kl 18, så det gikk heller ikke. Fikk inn Myggen som trener 3 uker før NM. Det syntes jeg var for tunge treninger, så endte med å skulke de. Gikk på Kiwi ved siden av Dileks der og handla en ostepop og en svær cola. Da jeg gikk tilbake igjen, så kom plutselig hele laget joggende opp bakken fra Jordal. Og der stod jeg med den bæreposen. Endte med at jeg kasta meg inn i de svære tornebuskene utenfor Kampen Hageby og lå der i flere minutter til kysten var klar. Dro hjem og hadde torner som stod ut av kroppen. Hadde så vondt! Men det var verdt det: hadde jo fortsatt ostepoppen.

Jeg har vært mye på Jordal i høst i jobbsammenheng og det er mektige saker! At en hall kan være så svær, men så intim på en og samme gang. Det er vanvittig kult. Kommer til å koke fullstendig når det blir fullsatt der. Og det trenger det laget der også. Uten bømte siden 2009. Det er på tide igjen.

Tror du hockeyserien kommer igang igjen og hvilken plassering får Vålerenga Hockey?

Med Oslo atter en gang nede for telling, så ser det mørkt ut. Mulig man går rett til sluttspill med dagens tabell som utgangspunkt. Andre land klarer dette helt fint. Rart at ting skal være så vanskelig her. Viktig for økonomien i klubbene er det også. Syntes egentlig Vålerenga har det beste laget på papiret, men litt skuffa over Roy Johansen sin tilnærming. Har et mer spennende, offensivt og

slagkraftig lag enn på mange år. Så skal man ligge kompakt i midtsonen, være så solide defensivt og ikke gjøre feil. Kjedelig at man ikke tør å være mer offensive i tankegangen. Vålerenga har vært mye bedre når de har gått i strupen på motstander med sine fire tunge rekker. Gjør de mer av det, så kan de gå hele veien!

Fotballgutta klarte 3. plass i 2020, hvor havner Vålerenga på tabellen i 2021?

Meget imponert over det Fagermo har fått til. Jeg tror Vålerenga kan ta en ny medalje, men da må de være litt heldige med skadesituasjonen på nøkkelspillere. De har en veldig bra 11'er nå og spesielt med Layouni inn som er prikken over i'en. En kantspiller som kan gå ned til linja og slå legg samt true bakrom. Det var det eneste VIF ikke hadde så mye av forrige sesong. Sahraoui og Dønnum er mer glad i å få ballen i beina. Layouni kan stikke inn bak. Og da blir han ikke tatt igjen. Bredden er for tynn pr. i dag, men det er lenge igjen av vinduet. Men Vålerenga forsterker seg! Både Glimt og Molde svekker seg med Zinckernagel og Leke James borte fra Eliteserien. De er vanskelig å erstatte. Rosenborg kan bli litt hva som helst.

Kan du sette opp din drømme 11 for Vålerenga Fotball?

Oj! Dette var en nøtt. Da må det bli en 11'er basert på personlige favoritter.

Keeper: Arni Gautor Arason Trenger vel ikke en lang avhandling på han. Kom inn sommeren 2004 og var med på tre påfølgende medaljer i forskjellige valører.

Høyreback: Freddy Dos Santos Krølltoppen som kunne spille overalt. Matchvinner i min første bortekamp på Åråsen i 2004 i en alder av 10 år. 0-1 på 16.mai. En pålitelig og lojal klubbsspiller og en flott ambassadør for klubben. Han burde selvsagt hatt en sentral rolle der enda. Også hadde han blitt så sur på meg hvis han ikke fikk være med, så Freddy er inne.

Stopper: Erik Panzer Hagen En komprissløs stopper med Norges blankeste skalle og verdens største snusleppe. Mål og feiring mot Stabæk i 2004. Selv om returen tilbake i VIF fra Russland ikke var all verden, så husker jeg kampen på Åråsen i 2009. Panzer med tidenes takling (rett på ball!) så Bjørn Helge Riise fløy flere meter og måtte byttes ut like etterpå. Det var rett etter at Vålerenga gikk opp i ledelsen og. Da kokte det greit bak mål. VIF vant selvsagt på Åråsen. Noe de alltid gjorde under Martin Andresen.

Stopper: Ronny Johnsen Nesten 10 år i utlandet i Besiktas, Manchester United, Aston Villa og Newcastle, så falt valget på Vålerenga. Det husker jeg var stort. Var i en helt annen klasse. Og fikk endelig sitt seriegull i Norge, noe han aldri klarte med verken Lyn eller Lillestrøm.

Venstreback: Tom Henning Hovi Kong Henning er inne. Husker en høydramatisk cup-kamp i Kristiansand mot den meget gode 2005 utgaven. Ekstraomganger før Hovi stup-headed Vålerenga videre i cupen etter 118 minutter. Da eksploderte det hjemme i stua!

Høyrekant: Morten Berre Selvskreven på mitt lag. Ingen populær herremann de første årene i klubben, men jeg har alltid vært fan. På mine første bussturer rundt omkring ble jeg halvveis kjent som han lille tjukken som var altfor glad i Morten Berre. Men populariteten hans tok helt av, men først kanskje etter 2010-sesongen da VIF tok sølv. Herja alltid med Brann. Mange gode minner fra de kampene der. Kanskje ekstra kult med første hjemmekamp i gullsesongen i 2005. Berre matchvinner på overtid etter målgivende fra Freddy. Og da var maskineriet i gang etter et tungt tap på Briskeby i 1.runde.

Sentral midt: Bjørn Arild Levernes Ørni er med på mitt lag. Den eneste som har scoret for Vålerenga i to cupfinaler. 97 mot Godset og 2002 mot Odd. Og cupfinalen mot Odd er det første ordentlige VIF-minne jeg har. Jeg var 8 år gammel og det startet med frokost i smekkfullt Vallhall etterfulgt av et hav av folk som gikk i tog opp til stadion. Tok ikke mange minuttene før Levernes la på til 1-0, som også ble sluttresultatet. En nokså kjedelig cupfinale som har gått i glemmeboka hos de fleste, men for meg var dette en fantastisk start på et livslangt kjærlighetsforhold. Takk, Ørni!

Venstrekanter: Chidera Ejuke For et toppnivå! Helt umulig å håndtere på sine beste dager. Helt rå i 2019-sesongen. Ble bare 14 seriekamper før Heerenveen sto klare med åpne armer. Raidet mot Tromsø hjemme. Så ikke ut som han var nede gresset da han løp på Intility med ballen i beina. Han svevde. VIF vant kun 1 av de siste 16 kampene den sesongen etter at Ejuke forsvant. Så hadde det ikke vært for at Ejuke var brilliant i vårsesongen, så kunne det vært et annet lag enn LSK som hadde gått ned. Dominerte i Nederland og dro for en bra sum videre til CSKA Moskva. Fikk også sin Nigeria-debut i høst. Kun 23 år gammel. Håper han tar enda flere steg.

Spiss: Steffen Iversen Han og Arason kom inn sommeren 2004. Og det snudde opp/ned på absolutt alt. Iversen med en helt fantastisk «impact» på garderoben, i mangel på et bedre ord. En bra fyr med smittende humor – og ikke minst rein kvalitet. Og den lobben over Espen Johnsen på Lerkendal i 2004. Legendarisk. Rett og slett.

«Bare» 7 mål i gullsesongen, men definitivt den aller viktigste mannen på laget. Banka inn 0-1 på Aspmyra rett før slutt, totalt mot spillets gang tidlig i sesongen. Var vel småsjuk, så han startet på benken og kom inn på «Røkkeløkka». Snudde kampen totalt på egen hånd. Noe Molde-trener Bo Johansson poengterte etter kampen. Sånne ting holdt VIF i live i hele veien – og endelig fikk Litj-Ivers VIF-gullet sitt. Akkurat som sin far.

Spiss: Moa Prosjekt Martin Andresen. Det var veien å gå før 2008-sesongen. Man vraket Erik Hamren – og gikk for Martin Andresen, som kom fra seriegull i Brann som kaptein. Etablerte spillere som Bengt Sæternes, Kristoffer Hæstad og Lars Iver Strand kom inn portene på Valle. Men det kom også en mann til: en mer ukjent herre fra talentfabrikken Skeid. Og for en suksesshistorie det skulle bli. Serierunde 3 i 2008 var det duket for LSK – VIF. Og etter en målløs omgang dukket Moa opp to ganger på 10 minutter. Mot Klanen. 0-2 på Åråsen! Hans første mål for klubben. Før Martin Andresen selv satte straffesparket enkelt i mål. Og fra den dag var Moa på alles tunger – og i alles hjerter. Herjet totalt med suverene seriemester Stabæk i cupfinalen 08 i tospann med Daniel Fredheim Holm. En helt ellevill sesong i 2010 da han ble solgt etter hattrick i 8-1 seier mot Start på Ullevaal. Og han leverte til de grader i Hannover i Bundesligaen i årene som kom. En fantastisk avslutter med begge ben. Og en enda bedre fyr.

Bernt Hulsker nådde ikke helt opp, til tross for hele 5 mål mot Hadeland i cupen og perler i Royal League. Men etter ganske heftige trusler over telefon da jeg nevnte denne 11'ern, så har han fått plass i troppen i alle fall. Beste jeg fikk til, Bernt!

Kan du sette opp din drømme 5 for Vålerenga Hockey?

Denne er også meget vanskelig. Mange om beinet her, men man må jo bare ta noen tøffe valg.

Keeper: Bjørn Bjurling Stod bare en sesong i 06/07, men han var altså så klasse og virka som en kul fyr. En stor personlig favoritt.

Back: Lars Erik Lund For en backtype. Skjermet pucken fra motstandere med sin lange og store kropp. Stoisk ro bak mål og ut av egen sone. Godt over 150 mål på øverste nivå, og flere sesonger på rad der han enten var backen i ligaen med flest mål eller flest målpøeng. Hele 7 bøtter ble det også. Savner de håndledd-skuddene i powerplay. Ikke så hardt, men satt i krysset hver gang.

Back: Christian Chartier Spilte i likhet med Bjurling i Vålerenga i 06/07 sesongen. Kanskje den beste backen jeg har sett omtrent i norsk ishockey. Sammen med Kodie Curran i Storhamar for et par år siden. «Bare» 1.80 høy, men steinhard i kroppen. Dro videre til DEL og hadde 5 gode år i Tyskland før han la skøytene på hylla.

Løper: Anders Fredriksen Aldri hørt et negativt ord om Anders Fredriksen. Verdens snilleste mann. Dro som ung til Sverige og kom til VIF i 2003. Fantastisk teknikk, overblikk og silkemyke håndledd. En herlig playmaker – som også kunne score selv. 7 sesonger i VIF og 4 NM-gull. 58 målpøeng i sin siste sesong på Jordal i 09/10. Ble tilbudt mye bedre betingelser + sivil jobb i Lørenskog da laget fra Romeriket virkelig satset. Var aldri

i nærheten av å bli den samme spilleren i Lørenskog og la opp så altfor ung etter bare en sesong der oppe. Veldig synd.

Center: Øystein Olsen For et ikon! Med disse plastskøyte sine. På A-laget fra 1990 til 2008 (ish). En helt vanvittig tilstedeværelse på isen. En spiller motstanderne fryktet. Elsket å smelle til mot Storhamar. Kanskje den eneste VIF-spilleren som faktisk er godt likt på Hamar. De hatet han så intenst at de elsket han. Satt vel omtrent en sesong til sammen i utvisningsboksen. Kunne gjøre alt på isen. Fikk med seg 8 kongepokaler i den vakre kongeblå drakta. Gå inn på YouTube og sjekk ut hans landskamp mot Ungarn på et fullsatt Jordal Amfi. Vant 6-4 og kunne dermed rykke opp til A-VM. Øystein Olsen med 5 mål og 1 assist.

For en magisk type – og en ekte legende!

Løper: Shay Stephenson Spilte siste seriekampene og sluttspillet i 09/10. Klarte dessverre ikke gjenta suksessen fra året før da man slo Sparta. Stephenson forsvant en sesong, før han plutselig var tilbake i 11/12 sesongen. En maskin på 1.93 som kjørte over alt og alle. Hele 28 scoringer og 42 målgivende sørget for 70 poeng. Var som en villmann på isen. Et dyr. Alle motstandere skygget unna når Shay Stephenson kom utpå isen. Ga Vålerenga en ny dimensjon. Ble dessverre mer og mer rør når broren hans Logan kom til klubben. En kjedelig exit fra Oslo og de prøvde lykken videre i Sverige og Sparta. Men den ene sesongen til Shay Stephenson. Noe av det råeste jeg har sett i norsk ishockey.

Hva gjør unge Grov når han skal slappe av?

Glad i diverse applikasjoner jeg også. Går mye i Netflix, HBO, Sumo og annet snacks. Eller leie en kul film på Viaplay. Glad i filmklassikerne. Og beina høyt i sofaen. Nyforelska i hvitvin fra New Zealand av alle steder – så de nye vinglassa jeg fikk til jul testes ut hyppig.

Hvor ser vi unge Grov om 5 år?

Forhåpentligvis fortsatt på skjermen. Om 5 år er norsk fotball forhåpentligvis tilbake til gamle høyder der det hører hjemme – nemlig hos TV2. Hadde vært gøy å jobbe tett på det som var min store lidenskap som ung, nemlig økofotballen her hjemme. Så en fast stilling hos TV2 får være et hårete mål jeg kan strekke meg etter.

Takk for at du stilte opp på intervju også ønsker Stang Ut deg lykke til videre med alt.

Knivstikkergata

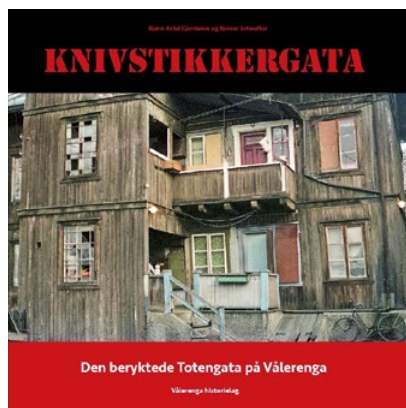
– den beryktede Totengata på Vålerenga

Få gater har blitt så forandret fra sitt utseende for 100 år siden som Totengata på Vålerenga. Grunnen er at det meste der ble revet og erstattet med helt andre hus enn de opprinnelige.

Nå har Bjørn Arild Gjerdalen og Reiner Schaufler i Vålerenga Historielag tatt initiativet til å samle mest mulig opplysninger og bilder fra denne spennende gata.

Målet med dette prosjektet er å gi ut en bok med 144 sider med mange gode historier og bilder fra denne gata som hadde Vålerengas dårligste rykte.

Dette er et bok prosjekt som også inneholder mye om bydelsklubben VAIL, som er forkortelsen til Vålerengen Arbeideridrettslag. VAIL holdt til her i Totengata på 1930-tallet, og ikke noe annet lag hadde så mange arbeidsløse.

Sagt og skrevet om Totengata

- «Totengata hadde Vålerengas dårligste rykte» «En fin plass å vokse opp»
- «Det var flere løkker bak husene i gata, og det var vårt paradis»
- «Knivstikkergata kalte de gata vår» «Pent var det her, før forfallet begynte»
- «Totengata-blod i årene er en hedersbetegnelse»
- «Ikke gå over toppen i gata!» «Du blir god til å sloss når du er fra Totengata»
- «Jeg fikk ikke lov av mora mi å gå inn i Totengata»
- «I min barndoms dager på Vålerenga, hadde vi alt – absolutt alt»
- «Jeg gikk alltid midt i gata på kvelden, med handa på kniven»
- «Vi hadde revy på tier`løkka, den kalte vi Spyflua»
- «Vi opplevde Signe «Poteta», «Jernbinder-Maren», Randi «tårnet» og «Mosse-kråka» og deres venner, gjerne godt påseila ute på mesaninen i nummer 15»
- «Vålerengen AIL var fra Totengata. VAIL hadde en trist Oslo-rekord: Ikke noe annet lag hadde så mange arbeidsløse»

Evigunge Frank Ove Hansen

– en kjent skikkelse i

Hvem er Frank Ove Hansen?

Mann, 44, som står uten jobb og uten noen fremtidsutsikter.

På slutten av 90 tallet startet du KHPN, altså Klanen Hockey På Nett fortell om det prosjektet?!

Det het vel Vålerenga Hockey på nett (VHPN) i begynnelsen, men ble vif-hockey.no ganske kjapt. Det var i grunn en hockeyversjon av Vålerenga På Nett (VPN). På det meste var vi vel en 15 stykker som skrev der, med alt fra kampreferater, spillerprofiler, intervjuer, bilder og full pakke egentlig. Med oss hadde vi skribenter, fotografer, teknikere og designere – alle med hjertet i Vålerenga og alle med fritid til overs man kunne donere til oss.

Hvor fortsatte du å skrive etter du ga deg med det prosjektet?

Jeg fikk meg jobb i en nettavis kun for sport som het Nettsport. Der var jeg ansvarlig for design i tillegg til å være journalist. Jeg tok hockeyinteressen min videre hit, og fikk stablet på beina et team som rapporterte fra alle kampene live. På den tida, rundt 2000-2001, var det ingen steder man fikk slik oppdatering annet enn på Norsk Tipping sin tekst-TV-side. Det ble så populært at serveren krasja på hver serierunde, men det gjorde også at Nettsport ble solgt til A-pressen da resten av dot com-sidene forsvant da bobla sprakk. Det igjen førte til at jeg kom inn i Amedia-konsernet som jeg har vendt tilbake til nå og da.

Ditt beste/verste hockeyminne?

Mitt beste minne er nok fra da vi slo Storhamar i siste finalekamp på tampen av 90-tallet. Stappfullt Jordal og et trøkk man neppe får oppleve igjen. Mitt verste minne var da jeg dekket Storhamar mot London Knights for Nettsport. Den største skammen i norsk hockey.

supportermiljøet

Har du vært på nye Jordal Amfi?

Min første vålerengakamp etter familien flytta sørover fra Tromsø i 1985 var en kamp på Jordal mot Furuset. Faren min var veldig opptatt av at jeg skulle se så mye sport som mulig for å finne idretten som passa for meg. I hockeyen fant jeg ikke bare en sport jeg likte – jeg fant også Vålerenga. Det ble veldig mye Jordal i en periode, men så dabbet interessen litt før den forsvant helt da vi flytta til Furuset. Jeg er gammel nok til å huske de kampene mot dem, og klarte ikke helt å få meg til å dra på kamp der. Jeg var imidlertid heldig så jeg fikk dekke åpningskampen på Nye Jordal for Aperopet, og det blir magisk å kunne dra dit regelmessig igjen.

Vålerenga Fotball fikk nytt stadion i 2017, hva synes du om det?

Helt greit! :)

Ditt beste/verste minne med Vålerenga Fotball?

Mitt beste og verste minne er fra samme kamp, faktisk. Vålerenga mot Stabæk i siste serierunde 2004. De sju minuttene vi var seriemestere er noe av det sjukeste jeg har opplevd som Vålerenga-supporter. Det var over 25.000 tilskuere inne på Ullevaal og selv hovedtribunen dansa da vi gikk opp i 3-0-ledelsen i det 83. minutt. Mitt verste øyeblikk var da kampene var slutt og Rosenborg ble seriemestere på antall scorede mål, takket være en scoring rett før slutt mot Lyn på Lerkendal. Uka etter ble Brann cupmestere. Det var en tøff uke. Tøffere enn nedrykka. Når man holder med et særdeles middelmådig lag, vet man at man ikke får mange sjanser til å vinne noe. Når man først får muligheten, må man ta den.

På ett tidspunkt fikk du jobb i Vålerenga Fotball, hvilken rolle hadde du der?

Jeg kom inn for å jobbe med planlegginga med publikum inn mot nytt stadion. Der kom jeg opp med tribunekonseptene vi ser den dag i dag blant annet. Vi visste vi skulle få en stor festplass på Valle, og vi var derfor tidlig ute med å teste Fanzone-konsepter på Ullevaal. Mot slutten jobba jeg mye med Fanzone og Engaland, men også med rekrutta.

I 2019 fikk Vålerenga Fotball 10. plass alt var ræva som vanlig, hvor magisk var det ikke da med 3.plass i 2020?

Det viser hvor mye talent vi hadde i laget og hvor lite man fikk ut av dette talentet i 2019. Takk Gud for Fagermo!

Du følger Vålerenga Fotball sitt damelag også, Vinne både serie og cup er vel utrolig bra?

Ja, det er veldig bra. Vålerenga var tippa en topplassering før sesongen, men man skal jo levere resultater regelmessig for å innfri dette. Jeg er veldig imponert over ledelsen til damelaget. De satte seg en målsetning i 2015 om å bli et topplag innen 2020, og i motsetning til de fleste andre lag, var ledelsen trofast til denne og gjorde de investeringene som måtte til. Nå har de på plass et knallgodt team både på sportslig og administrativ side.

Blir det noen Europatur på deg i år?

Jeg har vært så heldig at jeg har hatt muligheten til å se Vålerenga i 10-11 land utenfor Norge, og med mindre noe ekstremt uforutsett skulle skje, vil jeg reise ved første anledning uansett hvor det måtte bli.

Din drømmeellever for Vålerenga Fotball herrer og damer klarer du det?

Jeg klarer for gutta! Dette blir med 11 jeg har sett spille i den blå drakta:

Arason – Brocken, Johnsen, Wæhler, Lecjaks – Rekdal, Grindheim, Berge – Berre, Carew, Kjartansson.

Hvor havner Vålerenga Fotball på tabellen i 2021 for herrer og damer?

Jeg har stålтро på Vålerenga i 2021, men det er jo ikke bare Vålerenga som vil forsterke seg i vinter. Målsetninga må være den samme som i fjor: Å kvalifisere oss til Europa. Damene tror jeg har bedre forutsetning og vil holde de som ganske greie favoritter til å bli seriemester. Målet her må være å komme seg videre i Champions League.

Bør man kjøpe sesongkort?

Hvis man har mulighet så bør man det.

Siste spørsmål, hvis du ikke savner noe. Får man lese bidrag fra deg på Aperopet.no i 2021 også etter comeback.

Ja!

Tusen takk til Frank Ove Hansen som svarte på spørsmålene. Har du en jobb til han? Kjør på!

Pablo

Enga på pallen, sett fra pallen

Den siste kampen, ble den første – og faktisk en av de aller største.

Det var to dager til julaften, og barnslige som vi er håpet vi på å kunne åpne en gave allerede den kvelden. Vi hadde tross alt vært snille, og stort sett holdt oss hjemme hele året. Men vi bare måtte si «hei, tenker på deg», og dro til stadion den siste kvelden.

Årets siste kamp ble årets første. For oss.

«Det er ikke tilfeldigvis noen som ikke har dukket opp?». ProSec-fyren skjønnte ikke så mye av hva vi pratet om, det var bare å gi opp. Vi gikk bak tribunen vår, og så litt skjerm og litt gress mellom betongen. Det viktigste var ikke å se serieavslutningen mot Start slik at vi kunne trille terning, vi ville bare kjenne litt lukten av fotball og pyro gjennom munnbindet.

Hjørnet, selvfølgelig. Men muren var for høy, selv om vi gikk et stykke bak. Vi gikk videre, og bak bortetribunen ventet en redning i verdensklasse, en pall sto inntil enn søppel-kontainer. Vi bar den bort til betongveggen i hjørnet, og den var akkurat passe.

Akkurat høy nok til at vi fikk hodene våre over kanten.

En liten gjeng bortafor hadde vært ute en eliteserienatt før, hadde med seg gardintrapper. Men for oss var den pallen reinsnekra luksus. Ikke bare så vi hele banen, vi så jævla godt, til og med.

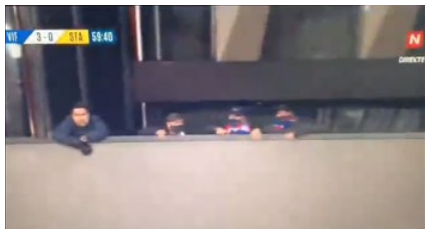
Men det er ikke alt som er like enkelt på en pall. Å kjøre anal, for eksempel, er ikke bare lett. «Står du stille er du ikke Vålerenga» er også litt risikabelt. Men mest av alt var det bare helt ufattelig deilig å være på kamp igjen.

Samtidig var det litt som å stå på feil side av elva, og se over på det forjettede land. Vi så noen muligheter, og hadde klart å komme oss over. Det hadde vært litt som å erobre tilbake mistet mark, men vi slo det fra oss.

Kortsida var tom, og vi hadde neppe entret tribunen beskjedent. Vi hadde ikke bare blitt kastet ut, både klubben og vi kunne fått koronabøter. Koronabot er ikke særlig sexy. Og vi kunne jo ikke svikte pallen. Vi elsket pallen.

Fotball er best på stadion. Men fotball kan tydeligvis være bra også utenfor stadion. I pausen bar vi pallen over til den andre siden, for vi regnet med flere mål. Det ble en festkveld, og vi var etter hvert en god gjeng på

8-10 stykker på murkanten. «Kom igjen, Enga» ble sunget mellom oss utstøtte i svingen og de 200 på hovedtribunen.

Vektene og onkel politi sto bak oss. Fint det, det var greit å ha noen der med førstehjelpkunnskap om vi skulle ramle ned.

Magnus Lekven ble byttet ut rett før slutt. Han gikk av på motsatt langside av innbytterbenkene, og måtte runde banen nedenfor oss. Bra mann, Magnus. Alltid gitt alt.

«Rumpa til Magnus, vi vil se rumpa til Magnus,» sang vi.

Vi fikk se rumpa til Magnus. Bra rumpe! Vi sang for flere enn bare oss sjæl. Tankene gikk til de mange tusen som gikk glipp av den go'biten.

Kampen ble aldri spennende, vi spilte pall i hatt med Start. Men vi er Vålerenga og tar aldri noe for gitt. Derfor var det en etterlengtet utløsning da dommeren blåste av til bronse. Den første medaljen vår på ti år.

Gutta bortafor oss fyrte opp bluss og fyrverkeri. I fjor kom nyttårsaften før julaften. Det va'kke bursdag eller farsdag, det var noe mye, mye mer.

Kristoffer Klaesson og Christian Borchgrevink kom bort til oss i kroken, og «vi reiser aldri hjem». Sånn var følelsen. Det var en kamp som dessverre ble ferdig. Det var en kveld som dessverre tok slutt. For det føltes som om vi hadde vært med på noe helt spesielt. Noe vi aldri vil glemme.

Hva slags pall det var?
Europall, selvfølgelig.

Brigade Børst

Det var den tiden da pokala kom til Valle

– Jeg hadde svart ja før spørsmålet var ferdigstilt. Det var enkelt. Å spille for Vålerenga passa meg, mitt hode og min filosofi, forteller Lasse Eriksen om å komme til Vålerenga. Det ble hele 157 kamper i blått for den knallharde midtstopperen.

Tekst: Mats Schjølberg Ulshagen

Det var etter 1981-sesongen Lasse kom hjem. Han fulgte samme vei som Vidar Davidsen og Morten Haugen fra Frigg, til et av de mest slagkraftige lagene Vålerenga har mønstret.

Selv mener Lasse at nettopp 1982-utgaven av Vålerenga var det beste de har hatt på papiret, til tross for at det var den eneste sesongen det ikke ble noe gull

– Det var litt av et lag, helt fantastisk. Pål Jakobsen kom året før, Stein Gran kom samtidig som meg ... Vålerenga var alt jeg elsket. Store Stå, Bohemene, atmosfæren rundt. Jeg har aldri angret på det, slår han fast.

Semb, Erlandsen og Roy

Lasse er egentlig fra Nittedal, og spilte for Gjelleråsen som junior, før det ble fotballskole i England med blant annet Frigg-legenden Per Pettersen.

– Det var en egen språkreise, med fotballskole. Vi tok båt fra Bergen til Newcastle og fly hjem. Nils Johan Semb og Arne Erlandsen var med, det samme var Roy Johansen, som spilte fotball for Lyn ved siden av hockeyen, forteller Lasse.

Selv ble det Frigg, for Lasse. Fem år, fra junior til A-lag. Før altså Vålerenga kom med et tilbud det var umulig å avslå.

– Det var jo som dem sier, på den tiden pokala begynte å komme til Valle, smiler han.

Morsomste sesongen

1982 ble imidlertid et mellomår for Vålerenga, med fjerdeplass i serien, og tidlig exit i cupen. Så kom Gunder Bengtsson.

– Fra 1983 ble det jo omtrent bare seiere. Det var en fin tid, gliser stopperlegenden. Det ble seriegull i 1983 og 1984, samt cupsølv i 1983 og 1985.

- 1985 var nok den morsomste for min del, sosialt. Olle var en fantastisk trener, og vi hadde Jørn Andersen der og Mordt. Det var skikkelig fin stemning det året, det tror jeg det er mange som kjenner på, forteller han.

Gråt av glede

Men Vålerenga hadde jo ikke vært Vålerenga om det ikke skulle begynne å butte imot. Etter noen sesonger som middelhavsfarer – stort sett 7. plass så klart – var det plutselig kvalik om nedrykk i 1989.

- Det er jo det som er rart med fotball; du kan vinne serien og fly rundt med pokaler, så klarer du deg i en kvalik, og har ledere som står og gråter av glede. Vi var millimeterne fra å rykke ned, mot Hamar på Briskeby, og følelsesmessig var det nesten sterkere enn en cupfinale, forklarer han.

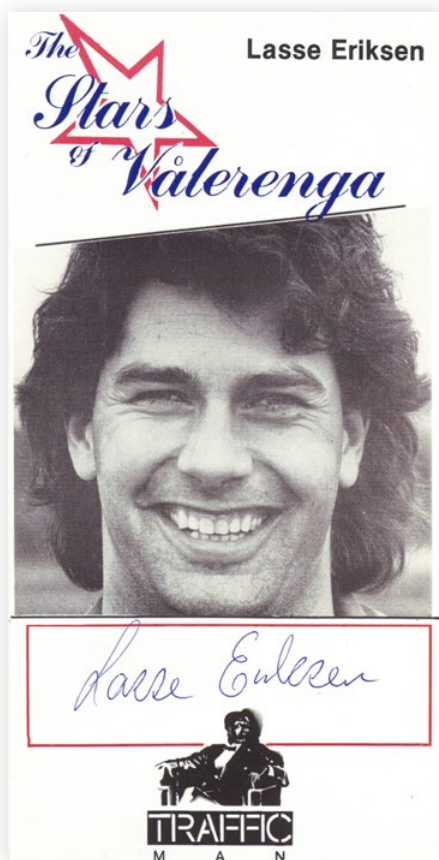
I sluttminuttene av kampen hadde HamKam en avgjørende ball som traff innsiden av stolpen og rullet langs målstreken. Vålerenga greide seg med en nødscrik.

- Jeg husker at smalt godt i tverrliggeren og vi holdt pusten. Det er stang ut og stang inn, som i livet ellers, forteller han.

Deila ville telle pasninger

Året etter var det imidlertid slutt. Vålerenga rykket ned, og begynte på en berg- og dalbanetilværelse som skulle vare i mange år. Hvorfor det har blitt «typisk Vålerenga» å bli et slikt lag, tror Eriksen handler om flere faktorer.

- Vi snakket om det den gang, hvorfor greier Kongsvinger å være i Eliteserien år etter år, og være så gode på Gjemselund. Jeg tror kanskje det handler om at der var de fleste fra samme distrikt og samme gate. Det tror jeg er viktig. Du har spillere som jobber for

hverandre og for treneren. Det er klart du må ha fotballspillere også, men det er mange som har fått resultat uten å ha de beste spillerne. Se på Leicester i Premier League. Det handler om å ha den pedagogiske evnen til å få gutta til å gjøre det samme, forklarer han.

Han tror treneren har mer å si enn folk kanskje tror.

- Det skal jo helst være en av dem som har mest erfaring. Jeg hadde jo selv flere trenere enn sesonger i Vålerenga. En god trener er som å ha en god lærer på skolen, du blir flinkere. Vi hadde Drillo, Olle Nordin, Gunder Bengtsson. De sa hva vi skulle gjøre. Hvis vi gjorde som de sa, så kan du ikke tape. Men om en eller to av dem ikke skjønner det, eller ikke gidder, så vinner du ikke. Vålerenga har dessverre hatt for mange dårlige trenere. Deila, for eksempel, var mer opptatt av å telle pasninger, mens Fagermo ønsker å vinne. Han tror jeg er en pedagogisk og god trener. Til syvende og sist er det som er det viktigste, slår han fast.

En god trener greier å formidle hva som skal til, Lasse Eriksen har imidlertid mange ganger opplevd at ikke det alltid har vært gjeldende.

- Det var nok ikke alle som forsto hva som ble sagt til enhver tid. Jeg har vel aldri opplevd at en spiller har sagt «kan du ta det en gang til», men det er mange som burde ha gjort det, ler han.

Skvist ut av Spetalen

Etter at han la opp som spiller, fortsatte Lasse Eriksen som assistent for Olle Nordin, og etter hvert som en del av styret. Der ble han til 2001. Da ble den frittalende boheimen skvist ut, etter å blant annet ha bedt Spetalen «ta en pause» fra Vålerenga, og også irritert seg over hvordan noen av styrets medlemmer blandet seg inn i hvordan Vålerenga skulle framstå på banen og hvilke spillere som skulle kjøpes inn.

– Ja, jeg satt i styret noen år. Det var jo helt håpløst når de skal mene noe om hvordan man skal spille. Jeg har aldri likt klasseforskjeller, og det var noen der som var litt kongelige. De skulle være med på å bestemme spillere som skulle kjøpes inn, og stilte krav. Jeg kan sammenlikne litt med Trump, folk tør ikke å ta avstand til det. Jeg mener jo at vi skulle gi faen, og begynne på nytt igjen. Jeg var lei av de som spytta inn penger, de ga jo ikke bort penger, de satset penger. De tjente på det utad og innad, men ville framstå som at de ga det bort, sier han. – Det fikk Vålerenga til å flyte, men det ble jo også mange år, og flere turer, til nest øverste divisjon.

Vålerenga i hjertet

Han skjønner at penger er en del av den internasjonale fotballen, og tror ikke det er så mye å gjøre med.

– Nei, jeg tror ikke det, men jeg har et inntrykk av at den dårligste spilleren tjener for mye, og den beste gjør jo også det. Når jeg er innom VG Live, så kan jeg jo ikke navnet på noen av stjernene. Da jeg spilte var det bare noen få på det nivået. Jeg ga jo Henning Berg mye kjeft, for eksempel, men han ble jo en god midtstopper. Fotball har blitt en jobb og folk vil se på Premier League, sånn er det bare, men det er litt synd at folk ikke har råd til å dra på kamp der borte lenger, forteller han.

Her hjemme er det selvsagt fortsatt Vålerenga som er i hans hjertet, og han drar på de kampene han kan.

– Jeg er ikke sånn at jeg får med meg hvordan det går i treningskampene, men jeg har et stort hjerte for Vålerenga. Vi som elsker dem mest, er jo dem som kritiserer mest. Du kan kritisere broren din eller søsteren, men om noen andre gjør det, så er det pigga ut. Jeg forsvarer dem jo uansett, selvsagt. Da jeg spilte var det også sånn, at alt var bedre før, sier han.

Klokere før

Han tror likevel at dagens fotballspillere driver med en annen idrett enn det de gjorde på 1980-tallet.

- Vi hadde ikke hatt sjangs. Bare på kondisjonen alene. Hvis vi hadde kondisjonstrening, rundt omkring i nærområdet tok vi bussen for å slippe å løpe så langt. Det var jo litt andre tider. Men jeg tror nok at fotballspillere var klokere før, ikke generelt, men på banen. Nå kan de løpe og løpe, men de trenger ikke å ta så mange kloke valg. Plasseringsevne, det snakkes det ikke så mye om lenger. De klokeste løper minst, ler han.

Han savner dirigentene på midtbanen, de kloke spillerne med oversikt og plasseringsevne.

- Martin Ødegaard, er jo litt sånn, men det er ikke mange av dem. Noen har egenskaper, som å være gode på å jobbe og løpe, du har goalgettere og midtstopperer. Hvorfor er de fleste keepere så dårlig i feltet? Det er fordi de ikke spilt så mye ute. Tom R. Jacobsen sto og skreik og dirigerte, helt opp til Pål Jakobsen på spiss. I dag hører jeg nesten ingen skrike noe som helst. Den kommunikasjonen var bedre før, selv om man kanskje hadde litt bedre tid før, forteller han.

Sølv eller bronse

Det viktigste er imidlertid at man har den rette treneren, og Lasse Eriksen har allerede vært inne på at han tror at Fagermo har mange av de kvalitetene som trengs på sidelinja.

- Gutta blør for han. Det er viktig. Det ble jo ikke sånn med Deila på slutten. Da kunne man ha frispark på motstanders banehalvdel, for så å ende tilbake til keeper. Det går ikke. Det er vanskelig å vite hvor god spillerstall vi har, men Fagermo er god til å utvikle

Det er vanskelig å vite hvor god spillerstall vi har, men Fagermo er god til å utvikle spillere til å bli bedre. Det har jo vært problemet i 40 år.

spillere til å bli bedre. Det har jo vært problemet i 40 år. Det var ikke sånn med Bengtsson og Nordin, da ble de bedre alle sammen. Sånn tror jeg det er med Fagermo også. Det er nok en del som kanskje er for

dårlig, men jeg håper jeg tar feil. Uansett så kan bli bedre, fungerer bedre sammen, og det er viktigere enn å ha stjerner på alle plasser, sier han.

Han safer med et tips om sølv i 2021-sesongen.

- Klatrer vi en plass på tabellen, og får vi en god start så vil det flyte. Men jeg er fornøyd med bronse også. Så får vi håpe det får komme folk på kampene. Jeg var på Maxbo i helgen, og der sto det at det kunne være max 776 inne samtidig. Så kan det bare være 200 på Intility. Det er for dumt, avslutter han.

Du har vel hørt om Vålerenga Landhandel?

Vålerenga Landhandel ...

- er en uavhengig, idealistisk produsent av Vålerengamerch.
- får ikke bruke Vålerengalogoen.
- er Norges største på Vålerenga stickers?
- er en hobby, og alt overskuddet går tilbake til klubben.
- er alltid åpne for nye gode ideer. Så ta kontakt!
- er på Facebook.
- har snart en egen hjemmeside vlh.fanzine.no (for de som ikke liker sosiale medier).
- kommer gjerne med tips, råd og vink gratis til de vil starte opp noe selv.
- håper på at Vålerenga blir seriemestere i 2021.
- drømmer om en egen butikk (Må vinne i Lotto først). Fram til det finner du oss på torsdager på Enga Pub. Butikken kommer til å se slikt ut

Hvil i fred Luton Shelton

